

பெரியபுராணக் கதைகள்

நான்காம் பாகம்

ACC. NO. 414 TS

Q23

வானாத்ரி பதிப்பகம்

பெரியபுராணக் கதைகள்

நான்காம் பாகம்

கவிஞர் தே. ப. பெருமாள்

வானதி பதிப்பகம்

13. தீனதயாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : நவம்பர், 1976
இரண்டாம் பதிப்பு : மே, 1979
மூன்றாம் பதிப்பு : 1983
நான்காம் பதிப்பு : 1985
ஐந்தாம் பதிப்பு : மே, 1988
ஆறாம் பதிப்பு : ஏப்ரல், 1998
ஏழாம் பதிப்பு : அக்டோபர், 1999
எட்டாம் பதிப்பு: நவம்பர், 2001
திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை : ரூ. 10-00

- TITLE : PERIYA PURANAK KADAIGAL - PART - IV
□ AUTHOR : KAVIGNAR T.P. PERUMAL
□ LANGUAGE : TAMIL
□ EDITION : **EIGHTH EDITION: NOVEMBER, 2001**
□ PAGES : 88 PAGES
□ PUBLISHED BY : VANATHI PATHIPPAKAM
13, DEENADAYALU STREET
THYAGARAYA NAGAR
CHENNAI - 600 017
□ PRICE : Rs. 10.00

வேசர் அச்சு : சபாநாயகம் ஆபிசெட். அச்சிட்பேடர் : **M.S PRINTING WORKS.**
73-A, கீழரத எதி
சிதம்பரம் - 608 001
☎ : 23040
CHENNAI-14.

**ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி
ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சார்ய
ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ மடம்**

காஞ்சீபுரம்

**முகாம் : ஜாம்ஷெட்பூர்
(பீகார்)**

தேதி : 15-8-74

பொதுஜனங்களிடையே, முக்கியமாக மாணவர் களிடையே வாழ்க்கையின் மேன்மைக்கு அடிப்படைக் காரணங்களான கடவுள் பக்தியையும், நல்லொழுக் கத்தையும் அபிவிருத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் சென்னை வானதி பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர் ஸ்ரீ திருநாவுக்கரசு பக்தர்களின் வரலாறுகள் அடங்கிய பெரியபுராணக் கதைகளைக் கவிஞர் ஸ்ரீ தே. ப. பெருமானின் மூலம் எழுதச் செய்து நூல் வடிவில் வெளியிட முன்வந்திருப்பதை அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

நம்முன் இருக்கும் இந்நூலின் பகுதியில் தேர்க்காலில் சிக்கி உயிரிழந்த கன்றுக்காகத் தன் குமாரனின் மீது தேரைச் செலுத்திய மனுநீதிச்சோழன், இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்

பட்ட ஸந்தரமூர்த்தி நாயனார், உண்மையான பக்தியாலும், ஒழுக்கத்தாலும், உயர்ந்த பேறடைந்த திருநீலகண்ட நாயனார் முதலிய பக்தர்களின் வரலாறுகள் எளிய பதங்கள் அடங்கிய செந்தமிழ் வசன நடையில் விளக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அந்தந்தக் கதைகளிலிருந்து வெளியாகும் நீதிகளும் தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலின் ஆசிரியர் மேன்மேலும் மற்ற பெரிய புராணக் கதைகளையும் மற்றும் அனேக பக்திக் கதைகளையும் எழுதிக்கொண்டு வாழ்க்கை நலன்களை அடையுமாறும், சிறந்த கடவுள் பக்தரான ஸ்ரீ திருநாவுக்கரசை உரிமையாளராகக் கொண்ட வானதி பதிப்பகமும் மேன்மேலும் கடவுள் பக்தியையும், நல்லொழுக்கத்தையும் வளர்க்கக் கூடிய இத்தகைய நூல்களை வெளியிட்டுக் கொண்டு அபிவிருத்தி யடையுமாறும் ஆசீர்வதிக்கிறோம்.

ஸ்ரீநாராயண ஸ்மிருதி

முன்னுரை

பிள்ளைப் பிராயத்திலிருந்தே ஒவ்வொருவர் உள்ளத் திலும் இறையுணர்வு ஊன்றப் பெறுதல் வேண்டும். இது, நமது முன்னோர்கள் கருத்தோடும் உன்னிப்போடும் நடைமுறைப் பழக்கத்தில் மேற்கொண்ட வழக்கமாகும். இவ்வாறு இறையுணர்வு கொள்ளப் பெறுவோர், தூய நினைவுகளில் தோய்ந்து, நல்ல பண்புகள் நிரம்பி நலமான வாழ்வைப் பெறுவர்.

இறையுணர்வை எழுப்புகின்றவற்றுள் சைவ அடியார்கள் வரலாறு குறிப்பிடத்தக்கது. இத்திருத் தொண்டர்கள், ஏற்றமான பண்புகளோடு இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் இணையாகப் பாவித்து, தாம் ஒழுகிவந்த நேரிய நெறி முறையில் வழுவாத இயல்பு கொண்டவராய் விளங்கினர். பிறை சூடிய பெருமான் மீது இடையறாப் பற்றுக் கொண்ட இவ்வடியார்களது சீரெல்லாம் செப்பும். செந்தமிழ்த் திருநூல், சேக்கிழார் பெருமானின் திருத் தொண்டர்புராணமாகும். இதையே பெரியபுராணம் எனக் கூறுவர். என்றாலும் இது ஒரு சிறந்த வரலாற்று நூலேயாம். இப்பெரிய புராணத்திலுள்ள திருஅடியார்கள் அருள் வரலாற்றில் முப்பத்தியாறு இந்நூலினுள் எளிய இனிய

உரைநடையில் தரப்பட்டுள்ளன. இது நான்காம் பாகமாய் வெளிவருகிறது. ஏனைய மூன்று பாகங்களும் ஏற்கனவே வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் சிறுவர்களுக்கு - மாணவர்களுக்கு மட்டு மின்றி ஏனையோர்களுக்கும் பயன் தரவல்லது.

இந்நூலுக்கு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத் குரு, தவத்திரு சங்கராசார்ய சுவாமியவர்கள் வழங்கியுள்ள அருளாசியை நான் பெரும் பேறாகக் கருதுகிறேன். அவர்களுக்கு அன்பு கமழும் என் நெஞ்சமலர்க் காணிக்கை. இந்நூலை என்னை எழுதத் தூண்டியவரும், திருமறை நூற்களை வெளியிடுவதில் சிந்தை கொண்டவரும் இறை பக்தருமாகிய வானதி பதிப்பகம் உரிமையாளர் திரு. ஏ. திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கும் என் இதயம் தோய்ந்த நன்றி.

சென்னை - 14
14.10.1976

தே. ப. பெருமாள்

பதிப்புரை

பக்திக் கதைகளை மக்கள் படித்தால் மக்களிடையே நல்லொழுக்கமும் இறையுணர்வும் பெருகும்; பண்பாடு வளரும்; மக்கள் அறவழியில் நடக்க உதவியாக இருக்கும் என்று கருதிக் கருணை உள்ளத்தோடு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஸ்ரீ சங்கராசார்ய சுவாமிகள் பெரியபுராணக் கதைகளை எளிய தமிழில் தொகுத்துச் சிறுசிறு புத்தகங்களாக வெளியிடும்படி அருளாணை பிறப்பித்தார்கள். அவர்கள் கட்டளைக்கிணங்க கவிஞர் தே. ப. பெருமாள் அவர்களைக் கொண்டு பெரியபுராணக் கதைகளை மாணவரும் மற்றவர்களும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் எழுதச் செய்தேன். கவிஞர் தே. ப. பெருமாள் அவர்கள் அற்புதமாக எழுதியுள்ளார்கள். அதனைப் பக்தி சிரத்தை யோடு வெளியிட்டுள்ளேன்.

மக்கள் நலன் கருதி பெரியபுராணக் கதைகளை வெளியிடச் செய்த கருணை உள்ளம் படைத்த காஞ்சிப் பெரியவர்களை நன்றியறிதலோடு போற்றி வணங்குகிறேன். பெரியபுராணக் கதைகளைத் தொகுத்து எழுதித் தந்த கவிஞர் தே. ப. பெருமாள் அவர்களுக்கு நன்றி.

தமிழ் மக்கள் இதனைப் போற்றிப் படித்துப் பயனடைவார்கள் என்று நம்புகிறேன். இதனைத் தொடர்ந்து பெரியபுராணத்திலுள்ள ஏனைய கதைகளும் வெளிவரும்.

வணக்கம்

அன்புள்ள
ஏ. திருநாவுக்கரசு
வானதி பதிப்பகம்

இந்நூலினுள்

பக்கம்

1. இறைவன் திருவுள்ளச் சோதனை	...	9
2. திருநீற்றை நினைந்து வழிபட்டவர்	...	20
3. சிவத்தொண்டால் திருப்பதம் வாய்த்தவர்	...	28
4. திருவடியை முடியாகப் பெற்றவர்	...	29
5. பொய்யடியை இல்லாத புலவர்	...	31
6. தீச் செயலுக்குத் தீக்குளித்தவர்	...	32
7. திருநீற்றுக்கு ஏற்றம் கொடுத்தவர்	...	36
8. இறைவருக்குப் பொன்மீன் வழங்கியவர்	...	38
9. வேறுபாடு காணாத சிவநேசர்	...	40
10. குருதியில் விளக்கேற்ற முனைந்தவர்	...	42
11. நாக்கறுக்கும் நாயனார்	...	45
12. பாடிப் பரமனடி சேர்ந்தவர்	...	46
13. திருமுடியை விளக்காய் எரித்தவர்	...	48
14. கோவை பாடித் தொண்டு செய்தவர்	...	50
15. சமணம் விட்டுச் சைவம் சார்ந்தவர்	...	51
16. நெஞ்சக் கோயிலில் வழிபட்டவர்	...	53
17. அமர் செய்த வருவாயில் அடியாரைப் போற்றியவர்	...	54
18. கையை வெட்டிய கழற்சிங்கர்	...	56
19. நெல்லைக் கொள்ளை கொடுத்து நிமலன் பணி செய்தவர்	...	58
20. அரசியைத் தண்டித்த அடியார்	...	60
21. படிக்காசு பெற்றவர்	...	62
22. செயற்கருஞ் செயலைச் செய்தவர்	...	64
23. பத்தராய்ப் பணிவார்	...	67
24. பரமனைப் பாடுவார்	...	69
25. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தவர்	...	70
26. திருவாரூரில் பிறந்தவர்	...	71
27. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்	...	72
28. முழுநீறு பூசிய முனிவர்	...	73
29. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்	...	74
30. நெஞ்சில் நிறுவிய திருக்கோயில்	...	75
31. சைவம் காத்த தமிழரசி	...	78
32. அடியார்களின் நேசர்	...	80
33. சிவனருளால் புவியரசராய்ப் பிறந்தவர்	...	81
34. யாழிசையால் இறைவரை வழிபட்டவர்	...	84
35. சுந்தரரின் தந்தையார்	...	87
36. இசை ஞானியார்	...	88

1. இறைவன் திருவுள்ளச் சோதனை

சோழ நாட்டில் உள்ளது திருச்செங்காட்டங்குடி என்னும் திருப்பதி. இங்குச் சிவபிரான் கோயில் கொண்டுள்ள திருக்கோயிலுக்குக் கணபதீச்சரம் என்னும் திருப்பெயர் ஆகும். இந்நகரில் மாமாத்திரர் மரபில் பரஞ்சோதியார் என ஒருவர் இருந்தார். இவர் மருத்துவக் கலை, வடமொழிக் கலை ஆகியவற்றில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததோடு போர்க்கலையிலும் பயிற்சி பெற்று வல்லவராய் விளங்கினார்.

சோழ மன்னரிடம் இவர் அமைச்சராகப் பணியாற்றிய போது படைகளுக்கும் தலைமை தாங்கிப் பயன் விளைத்தார். வேற்று மன்னர்களை வென்று அவர் நாடுகளைக் கைப்பற்றி, சோழமன்னன் ஆற்றலை மன்பதைக்கு மெய்ப்பித்தார். ஒரு முறை இவர் வடநாடு சென்று, வாதாபி நகரை வென்று பரிகளையும் கரிகளையும் பிற பல்வகைப் பொருட்களையும் கொண்டு வந்து குவித்ததை மன்னர் அவையில் வியந்து கூறிப் போற்றினார்.

அமைச்சர்கள் மன்னரிடம், “பரஞ்சோதியார் சிவனிடம் சித்தம் கொண்டனர். எனவே அவரை வெல்லுதல் யார்க்கும் அரிது” என மொழிந்தார்கள். இவ்வுண்மை அறிந்த மன்னர் திடுக்கிட்டு “ஐயோ, பிழையினைச் செய்தேனே! சிவனடியாரை அறியாது போர்முனைக்கு அனுப்பி வைத்தேனே! தீங்கிலும் பெருந்தீங்கு செய்தேனே!” என்று சொல்லி வருந்திய வராய் தான் மன்னன் என்பதையும் கவனியாது பரஞ்சோதியின் காலில் வீழ்ந்து “அடிகளே என் பிழையினைப் பொறுத்து, என்னை மன்னிக்க வேண்டும்” என வேண்டினார்.

பரஞ்சோதியாரோ இதற்கு, “அரசே, நான் என் கடமையினைச் செய்தேன். இதில் தீங்கு என்ன?” என்று பதில் மொழிந்தார்.

மன்னர் அவருக்கு வேண்டும் நிதிக்குவியல் களையும் அவர் பிற்கால வாழ்வுக்கு வேண்டிய நிலபுலங்களையும் கொடுத்து, “உங்கள் உண்மை நிலை அறியாது நடந்து கொண்டேன். அருள்கூர்ந்து இப்பணியில் நீங்கள் இனி ஈடுபடவேண்டாம்” எனக் கேட்டுக் கொண்டார். மன்னர் வேண்டுதலுக்குப் பரஞ்சோதியார் இசைந்தார். மன்னர் அவருக்கு மகிழ்ச்சியோடு விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

பரஞ்சோதியார்-தம் நகர் அடைந்து கணபதிச்சரப் பெருமானை வணங்கி சிவத்தொண்டுகள் செய்து வருவாராயினார். இவரது மனைவியராகத் திருவெண்காட்டு நங்கையார் அமைந்தார். இருவரும் இல்லற

வாழ்வை இனிது நடத்தி நல்லறம் கண்டு நின்றனர். சிவனடியார்களைக் கண்டு அவர்களுக்கு அமுதளிப்பார். அவர்கள் உண்ட பின்னரே தாம் உண்ணும் வழக்கத்தையும் மேற்கொண்டார். அவர்களிடம் அன்பும் பணிவும் காட்டி, மிகச் சிறியராய் நடந்து கொண்ட காரணத்தால் இவருக்குச் சிறுத்தொண்டர் என்னும் திருநாமம் ஏற்பட்டது.

இவரது இல்லற வாழ்வின் பயனாக இவருக்கு ஆண்மகவு ஒன்று பிறந்தது. இதனால் பெற்றோரும் மற்றோரும் பெருமகிழ்வு கொண்டனர். கணபதிச்சர பெருமானுக்கு விழா நடத்தப்பட்டது. ஏழை எளிய வார்க்கு அன்னதானமும் நிதித்தானமும் அளிக்கப் பட்டன.

புதல்வர் சீரோடும் சிறப்போடும் வளர்க்கப் பட்டார். அவருக்குச் சீராளதேவர் என்னும் திருநாமத்தைச் சூட்டினார். உரிய வயதில் அவர் பள்ளிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

அந்நாளில் திருச்செங்காட்டங்குடிக்குக் காழிப் பிள்ளையார் எழுந்தருளிய செய்தி கேட்ட சிறுத்தொண்டர், அடியார்களுடன் அவரை எதிர்கொண்டார். கணபதிச்சர திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்று இறைவனை வழிபட்டார். அவருக்குத் திருவமுதளித்து உபசரிப்புகள் நடத்தினார். சிறுத்தொண்டர் அன்பில் மூழ்கிய திருஞானசம்பந்தர் அவரது திருத்தொண்டைத் தம் திருப்பதிகத்தில் வைத்துச் சிறப்பித்தருளிப் பின்னர் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

சிறுத்தொண்டரின் திருத்தொண்டை உலகறியச் செய்ய எண்ணினரா சிவனார். எனவே வயிரவத் திருக் கோலத்தில் கபாலிகராக அவர் திருக்கயிலையினின்று எழுந்தருளினார். அத்தோற்றம் அனைவரையும் கவர் வதாக இருந்தது.

அவர் திருச்செங்காட்டங்குடி வந்து பசியால் வாடியவர்போல நடந்தார். “சிறுத்தொண்டர் இல்லம் எங்கே?” எனக் கேட்டு அவரது மனையின் முன்னே வந்து நின்று, “அடியார்க்கு அமுதளிக்கும் சிறுத் தொண்டர் உண்டோ?” என வினவினார்.

பணிப்பெண்ணாகிய சந்தன நங்கையார் வெளியே வந்து அவரை வணங்கி “அவர் அடியாரை நாடிச் சென்றுள்ளார். தாங்கள் உள்ளே வந்து அமருங்கள்” என வேண்டினார்.

“யாம் பெண்கள் இருக்குமிடத்தில் தனியே துழையோம்” என்று வயிரவர் திருவாய் மலர்ந்த பதிலைக் கேட்டு, திருவெண்காட்டு நங்கையார், “ஐயோ, இவரும் போய் விடுவாரோ?” என்று அஞ்சியவராய் அவர்முன் வந்து வணங்கி, “பெருமானே, அவர் அடியார்க்கு அமுதளித்தல்லாது தாம் உண்ணார். இன்று அடியவர் யாரும் வரவில்லை. அவரைத் தேடியே சென்றுள்ளார். விரைவில் திரும்புவார். தங்களைக் கண்டால் நாயனார் பெரிதும் மகிழ்ச்சி கொள்வார். அருள்கூர்ந்து உள்ளே வந்து அமர்க!” என வேண்டினார்.

வயிரவர் அவ்வம்மையாரிடம், “நாம் வட தேசத்திலிருந்து வந்துள்ளோம். சிறுத்தொண்டரை காணவந்த நாம் அவரில்லாத இடத்தில் தனியே தங்கோம். நான் சென்று கணபதிச்சரத்தில் ஆத்தி மரத்தின் அடியில் இருப்போம். அவர் வந்தால் இதைத் தெரிவிக்க!” என்று பதிலுரைத்தார் வயிரவர். கணபதிச்சரம் போய் ஆத்திமரத்தின் அடியில் அவர் அமர்ந்திருந்தார்.

அடியவர் யாரையும் காணாது வீடு திரும்பிய சிறுத்தொண்டர், மனைவியாரிடமிருந்து வயிரவர் வந்துள்ள செய்தியை அறிந்தார். வயிரவர் வந்துள்ளதை அறிந்து மனம் மகிழ்ந்த சிறுத்தொண்டர் அவர் இருக்கு மிடத்தைத் துணைவியாரிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டு நேராக ஆலயம் சென்று அங்கு ஆத்தி மரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்த அடியவரைக் கண்டு வணங்கினார்.

“நீர்தானோ சிறுத்தொண்டர்?” என்று அவரிடம் வயிரவர் வினவினார். “எளியேனை அடியவர்கள் அவ்வாறு அழைக்கின்றனர்” என்று அதற்குப் பதில் கூறிப் பணிந்து வணங்கினார் அவர்.

வயிரவரிடம் சிறுத்தொண்டர், “அடிகளே இந்த அடியேன் மனைக்கு வந்து அமுது கொள்ளத் திருவுளம் கொள்ள வேண்டும்” என வேண்டினார்.

“நமக்கு வடதேசம். உம்மைக் காணவே வந்தோம். நமக்கு அமுதளிக்க உம்மால் இயலாது” என்றார் வயிரவர்.

சிறுத்தொண்டர் இதற்கு, “அப்படிக்கென்ன அடிகளே, தாங்கள் கொள்ளும் உணவு முறையை அறிவியுங்கள். அவ்வாறே செய்தளிக்கிறேன்” என்று பதிலுரைத்தார்.

“நாம் உணவு கொள்ளுதல் ஆறு திங்களுக்கு ஒரு முறையே. அந்நாள் இன்றுதான். பசுவைக் கொண்டு ஆக்கப்பட்ட உணவை உண்பது நமது முறை. இது உம்மால் ஆகுமோ?” என்றார்.

இது கேட்ட சிறுத்தொண்டரிடம் திகைப்பேதும் ஏற்படவில்லை. அவர் வயிரவரிடம், “நன்று நன்று. என்னிடம் மூவகைப் பசுக்களும் உண்டு. அடிகளுக்கு உகந்த பசு எதுவெனத் தெரிவித்தால் அதையே அமுதாக்கித் தருவேன்” என்று கூறினார்.

உடனே வயிரவர், “நாம் பசுவென்று குறிப்பிட்டது நரப்பசுவையே யாகும். அது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிவிக்கிறேன். அப்பசு ஐந்து வயதுடையதாகி அங்கம் பழுதில்லாததாய் இருக்க வேண்டும்” என்று கூறி மேலும் தொடர்ந்து அவர், “இன்னும் அதன் தன்மையை விவரித்துக் கூறும்போது உமக்கு வேதனை ஏற்படுமோ, என்னவோ! என்றாலும் சொல்கிறேன்” என்றார்.

சிறுத்தொண்டர் இது கேட்டுக் குழப்பம் அடைய வில்லை. அவர் வயிரவரிடம், “தயங்கவேண்டாம் அடிகளே, சொல்லுங்கள்” என்று மொழிந்தார்.

“அச்சிறுவன் ஒரு குடிக்கு ஒருவனாக இருக்க வேண்டும். தாய் பற்றிக்கொள்ளத் தந்தை அரிந்து சமைக்க வேண்டும். இதுவே நாம் விரும்பும் உணவு” என்று கூறினார் வயிரவர்.

இதையெல்லாம் கேட்ட சிறுத்தொண்டப் பெருமான் “அப்படியே செய்கிறேன். தாங்கள் அமுது செய்தலே எனக்குப் பெரும் பேறு” எனத் தெரிவித்தார். பின்னர் விரைந்து தமது இல்லம் நோக்கி வந்தார்.

மனைவியார் கணவரின் முகமலர்ச்சியைக் கண்டு அவரிடம், “அடியவர் அமுதுக்கு இசைந்தாரோ?” என வினவினார்.

மனைவியிடம் சிறுத்தொண்டர் வயிரவர் அமுதுக்கு இசைந்த விவரத்தைத் தெரிவித்து, அவர் விரும்பும் உணவின் தரத்தையும் குறிப்பிட்டார்.

இது கேட்ட திருவெண்காட்டு நங்கையார் திகைத்துப் போனார். “இப்படி ஒரு குழந்தைக்கு நாம் எங்கே போவது? யார் தருவார்கள்?” என்று அவர் கேட்டார்.

“உண்மைதான். அப்படியொரு புதல்வனைப் பொருளுக்கு யாரும் தர இசையார்கள். அப்படித் தந்தாலும் அவனை அரிந்து தர எந்தப் பெற்றோர்களும் இசைய மாட்டார்கள். இதற்காகக் காலத்தைப் போக்குதல் வேண்டாம். நமது புதல்வனையே

அமுதாக்கிக் கொடுப்போம்” எனக் கூறினார். அவனைப் பெற்ற அத்தாயும் அதற்கு இசைந்தாள்.

சீராளர், பள்ளியிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டார். நினைக்கவே நெஞ்சம் நடுங்கும் அச்செயலைச் செய்து முடித்து உணவாகப் பக்குவம் செய்தார்கள்.

சிறுத்தொண்டர் விரைவாகக் கணபதிச்சரம் சென்றார். அங்கு ஆத்திமர நிழலில் இருந்த அந்த அடியாரை - வயிரவரைக் கண்டு வணங்கி, “தாங்கள் விரும்பியவாறே அமுதை ஆக்கியிருக்கிறேன். அடியேன் இல்லம் வந்து அமுதுண்ண வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார். வயிரவர், நாயனாருடன் புறப்பட்டு அவரது இல்லம் வந்து சேர்ந்தார்.

சிறுத்தொண்டரும் அவரது மனைவியாரும் அவரைப் பீடத்தில் அமர வைத்தார்கள். பின்னர் வயிரவரிடம் அவர்கள், “அமுது எவ்வாறு படைக்க வேண்டும்?” என்று கேட்டார்கள்.

“சோற்றுடன் கறிகள் அனைத்தையும் ஒன்றாகப் படைக்க!” என்றார் வயிரவர். அவ்வாறே படைத் தனர். வயிரவர் உணவைப் பார்வையிட்டது “எல்லா உறுப்புகளையும் சமைத்தீரோ?” எனக் கேட்டார். அம்மையார் இதற்குப் பதிலாக, “தலை இறைச்சி அமுதுக்கு தக்கதல்ல என எண்ணி அதை நீக்கினோம்” என்றார்.

வயிரவர், “எமக்கு அதுவும் வேண்டும்” என்றனர்.

இது கேட்ட சிறுத்தொண்டரும் அவர் மனைவியாரும் திகைத்துப் போயினர். வயிரவர் அமுது செய்ய இது இடையூறாகி விடுமோ என அஞ்சினர். அப்போது சந்தன நங்கையார், “வயிரவர்க்குத் தலை இறைச்சியில் விருப்பம் இருக்கலாம் என எண்ணி அதையும் சமைத்துள்ளேன்” என்று சொல்லி அதைக் கொண்டு வந்தார். நாயனாரும் அவரது மனைவியாரும் மகிழ்ச்சி கொண்டனர். திருவெண்காட்டு நங்கையார் அதையும் வயிரவர்க்கு படைத்தார்.

சிறுத்தொண்டர் வயிவரிடம், “திருவமுது கொள்ளுக!” என வேண்டினார். வயிரவர், “நாம் தனியாக உண்பதில்லை. அரனடியார்களுடன் உண்ணும் பழக்கம் உடையேன். ஆகவே யாரேனும் அரனடியாரை அழைந்து வருக” என்றருளினார்.

என்செய்வார் சிறுத்தொண்டர்! அடியாரைக் காண வேண்டுமே! ‘அடியார் இல்லையேல் இவர் அமுதுண்ணுதல் தடைப்பட்டுப் போகுமே!’ எனக் கலங்கியவராய் சிறுத்தொண்டர் வெளியே சென்று சிவனடியாரைத் தேடினார். யாரும் கண்ணில் படவில்லை. எனவே வேதனை கொண்ட முகத்தோடு வீடு திரும்பினார். சிவனடியார் காணப்படாத நிலையை வயிரவர்க்கு அறிவித்தார். அவர் சிறுத்தொண்டரிடம், “யாரும் இல்லையானால் என்ன, நீரும் சிவனடியார் தானே, நீரே என்னுடம் அமர்ந்து உண்ணலாம்” எனக் கூறி அருகே நின்ற ‘சிவனடியார் மனைவியிடம் “நமக்களித்த உணவிலிருந்து எடுத்து

இவருக்கும் படைக்குக!” என்றார், அவ்வம்மையாரும் அவ்வாறே செய்தார்.

சிறுத்தொண்டர், தாம் உண்டால் வயிரவரும் உண்பார் என்ற எண்ணத்தோடு உண்ணத் தொடங்கினார். அந்நேரம் வயிரவர் சிறுத்தொண்டரைப் பார்த்து, “நாம் ஆறு மாதங்களாக உண்ணாதிருக்கிறோம். நீர் நாள்தோறும் உண்ணுகின்றவர். நாம் உண்ணும் வரையிலும் நீர் பொறுக்கலாகாதா? நம்மோடு உணவுகொள்ளப் புதல்வன் இருந்தால் அவனையும் அழையும்” என்றார்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் சிந்தை கலங்கினார். உண்மைச் செய்தியை உரைக்கலாமோ? அவர் வயிரவரிடம், “எனக்குப் புதல்வன் உள்ளான். ஆனால் அவன் இங்கு இப்போது உதவான்” என்றார். வயிரவர் உடனே, “அவன் வந்தால்தான் நாம் உணவு உண்போம்” என்றார்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் உடனே எழுந்தார். அவரது மனைவியாரும் அவரும் செய்வதறியாது சிந்தை தடுமாறினார்கள். வயிரவர் அமுதுண்ண வேண்டுமே! வெளியே வந்து இறைவனை நினைந்து நெஞ்சம் கரைந்து மைந்தனை அழைக்கலானார். “மைந்தா வருக! மணியே வருக! சீராளச் செல்வமே வருக! வயிரவர் தம்முடன் இருந்துண்ண உன்னை அழைக்கிறார். வருக மகனே, வருக வருக!” என்று கூவி அழைத்தார்.

என்னே அதிசயம்! இறைவர் திருவருள் சுரப்பால் சீராளர் பள்ளியிலிருந்து வருவதுபோல ஓடி வந்து கொண்டிருந்தார். மைந்தரைக் கண்ட அன்னையார் அவரை அணைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிகிறார். அவரை எடுத்துக் கணவரிடம் கொடுக்க, “அடியார் அழுதுண்ணும் பேறு பெற்றோம்” என்று சொல்லிய வராய் மைந்தருடன் வீட்டினுள் புகுந்தார். ஆனால் அங்கே வயிரவரைக் காணவில்லை. சிறுத்தொண்டர் திகைப்புற்றுக் குழம்புகிறார்; மயங்கி விழுந்து எழுகிறார். “எங்கே வயிரவர்? எங்கே வயிரவர்?” என்று கேட்கிறார். படைத்த அழுதும் இறைச்சியும் காணப்படவில்லை. சோர்வுற்ற நிலையில் மனைவியார் மகனுடன் வெளியே வருகிறார்.

அங்கே அவர்கள் கண்ட காட்சி! பிறை சூடிய பெருமான் உமாதேவியாரோடும் முருகப் பெருமானோடும் விடைமேல் எழுந்தருளித் திருக்காட்சி வழங்கினார். சிறுத்தொண்டரும் அவரது மனைவியாரும் மைந்தரும் இறைவரைக் கண்டு இன்ப உணர்வில் திளைத்தனர். கண்ணீர் சொரிந்து கை குவித்து வணங்கினார்கள். இறைவர், தாதியர் சந்தன நங்கையார் உட்பட நால்வருக்கும் பேரருள் சுரந்து தம்மைப் பிரியாதிருக்கும் பேற்றை வழங்கித் தம்முடனேயே அழைத்துச் சென்றார்.

சிறுத்தொண்டநாயனாரின் இவ்வரலாற்றிலிருந்து அவர் தாம் பெற்ற மைந்தரை இழக்கத் துணிந்தும் அடியார்க்கு அமுதளிப்பதையே பெரும் பேறாகக் கருதியது தெரிய வருகிறது.

2. திருநீற்றை நினைந்து வழிபட்டவர்

மலைநாடாகிய சேரநாட்டின் தலைநகராய் விளங்கியது கொடுங்கோளூர். சேரமன்னர்கள் தங்கி அரசாண்டு வந்த இந்நகரை மகோதை என்றும் அழைப்பர். இந்நகர் செழுமை கொண்டது. இங்கு மறையவர்கள் ஓதும் வேத ஒலியும், யானைக் கன்றுகளைப் பழக்கும் ஒலியும், சோலையிலே வண்டுகளின் முழக்கமும், குதிரைகளைப் பழக்கும் ஓசையும், இசையினைப் பயிற்சி பெறுகின்ற ஒலியும், ஆடரங்கு களில் எழும் முழவின் ஒலியும் எப்போதும் மிகுந்திருக்கும். வீடுகளில் செல்வப் பெருக்கால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி மிகுந்து காணும். சாலைகளிலெல்லாம் தருமங்கள் நிரம்பியிருக்கும். திருமடங்களிலெல்லாம் சைவ சமயச் சிறப்பின் மேன்மைகள் சொல்லப்படும். இத்தகைய சீர்மிக்க நகரைச் சார்ந்த திருக்கோயிலே திருவஞ்சைக்களம் ஆகும்.

இந்நகரில் சேரர் மரபில் தோன்றியவர் பெருங்கோதையர் என்பவர் ஆவர். இவர் உலக வாழ்வு நிலையற்றது என்பதை உணர்ந்து சிவனிடம் பற்றுக்

கொண்டவர். காலையில் எழுந்து நீராடி திருநீறு அணிந்து, மலர் கொய்யச் செல்வார். அத்தூய கோலத் தோடு ஆலயம் சென்று திருவஞ்சைக்களத்து நாதரை வழிபட்டு வருவார்.

இந்நாட்டை ஆண்டு வந்த செங்கோல் பொறையன் என்பவன் அரசவாழ்வில் வெறுப்புற்றுத் துறவு மேற்கொண்டான். அந்நாட்டு அமைச்சர்கள் ஒருங்கு கூடி ஆட்சிக்குரிய வழியை நாடினர். அவர்கள் பின்னர் தாங்கள் மேற்கொண்ட முடிவின்படி அரச மரபினராகிய பெருமாக்கோதையாரை அணுகி வணங்கி, “நாட்டின் செங்கோலை ஏற்று ஆட்சி செய்ய வேண்டும்” என அவரை வேண்டினார்கள். பெருமாக்கோதையார் இதைப்பற்றிச் சிந்தித்தார். ஆட்சியை ஏற்பது இறைவருக்குச் செய்யும் திருத்தொண்டுகளுக்கு இடையூறாகுமோ என எண்ணினார். ‘அத் தொண்டுக்குத் தடங்கல் ஏற்படா முறையில் ஆட்சி செய்ய இயலுமா என்பதை இறைவர்பால் கேட்பேன். அவர் இசைவு கிடைத்தால் ஆட்சியை ஏற்பேன்’ என்ற முடிவில் அவர் திருவஞ்சைக்களநாதர் திருமுன் சென்று வணங்கி வேண்டினார். இறைவன் திருவருளால் அவருக்கு எல்லா உயிர்களும் பேசிக்கொள்வதைப் புரிந்துகொள்ளும் திறனும், அழியாத ஆற்றலும் பெருங்கொடையும் மன்னர்க்கு வேண்டிய படை, வாகனம் முதலியனவும் கிடைத்தன. இறைவர் திருமுன் விட்டு வெளியே வந்து பெருமாக்கோதையார் அமைச்சர்கள் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்தார். அவர்கள் முடிசூட்டு விழாவுக்கு வேண்டிய செயல்களில் ஈடுபட்டனர். உயிர்கள் பேசுவனவற்றை உணர்ந்து

கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தமையால் அன்றி லிருந்து இவர் கழறிற்றறிவார் என்னும் பெயர் வாய்க்கப் பெற்றார்.

நன்னாளில் கழறிற்றறிவார் திருமுடி சூடினார். பின்னர் திருக்கோயில் சென்று இறைவரை வணங்கி வழிபட்டார். யானைமீதமர்ந்து நகரில் ஊர்வலம் வந்தார். அந்நேரம் வண்ணான் ஒருவன் எதிரே வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் தன் தோளில் தூக்கி வந்த உப்புப்பொதி மழையில் நனைந்து அவன் மேனியெல்லாம் உப்புப் படிந்து அது வெண்ணீறு போல் காட்சியளித்தது. ஊர்வலம் வந்துகொண்டிருந்த கழறிற்றறிவார் அவனை சிவனடியார் என எண்ணினார். உடன் தானே யானையை விட்டிறங்கி, அவன் முன்னே சென்று அவனை வணங்கினார். வண்ணான் இச்செயல் கண்டு திகைப்புற்று நடுங்கி, “அடியேன் அடி வண்ணான்” எனக் கூறினான். சேரர் பெருந்தகை அவனிடம், “அடியேன் அடிச்சேரன்” எனப் பதில் கொடுத்து, “நீர் எனக்குத் திருநீற்றின் திருக்கோலத்தை நினைவுபடுத்தினீர். அதனால் தொழு தேன். வருந்தாது செல்க” என்று சொல்லி அவனை அனுப்பி வைத்தார். இதைக் கண்ட அமைச்சர்கள் வியப்பெய்தினர். பின்னர் பெருமாக் கோதையார் மீண்டும் யானைமீதேறி நகர் வலம் வந்து அரண்மனை சேர்ந்தார். அங்கு அரியணைமீதமர்ந்து ஆட்சியில் மனம் பதித்தார்.

கழறிற்றறிவார் ஆட்சியைச் சிறப்புற நடத்தினார். நீதிநெறி தவறாது செயல்கள் நடைபெற்றன. தம்

ஆட்சியால் வரும் பயனும் பொருளும் இறைவன் திருத்தொண்டுக்கே என்ற நினைவில் ஈசருக்குப் பூசனைகள் தவறாது செய்து, ஈசன் அடியவர்க்கும் உணவுடன் வேண்டும் பொருள்களும் உதவினார். ஒவ்வொரு நாள் பூசை முடிவிலும் சிவபிரான் அவருக்குத் தம் சிலம்பொலியைக் கேட்பித்து வந்தார்.

பாண்டி நாட்டில் மதுரை மாநகரில், பாணபத்திரர் என ஒருவர் இருந்தார். இவர் சிவபெருமானை இசையால் வழிபட்டு அவரிடம் தம் உள்ளத்தைச் செலுத்தி வந்தவர். வறுமையால் வாடித் துயரப்படும் இவருக்குப் பொருள் வளம் அளிக்க எண்ணினார் சிவபெருமான். அவர் இவரது கனவில் தோன்றி, “நீ சேர மன்னனிடம் செல்வாய். அவன் நம்மிடம் அன்பு கொண்டவன். அவனுக்குத் திருமுகம் (கடிதம்) தருகிறோம். அவன் உனக்குப் பொருளுதவி செய்வான்” என அருளி, ‘மதிமலிபுரிசை’ என்ற பாசுரத்தையும் வழங்கினார்.

பாணபத்திரர் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு சேரநாடு புறப்பட்டார். அங்கு கொடுங்கோளூர் வந்து அரண்மனையைச் சென்றடைந்தார். அரசருக்குத் தாம் வந்துள்ள செய்தியை அறிவித்தார். அடியார் ஒருவர் தம்மைக் காண வந்துள்ளதை அறிந்த மன்னர் உடனே வந்து பாணபத்திரரைக் கண்டு வணங்கினார். அவரும் வணங்கித் தாம் யார் என்பதை அறிவித்துச் சோம சுந்தரப் பெருமான் அவருக்கு அளித்துள்ள திருமுகத்தையும் அறிவித்தார்.

இச்செய்தி கேட்ட சேரமன்னர் சிந்தை குழைய, மெய்விதிர்ப்ப, அன்புநீர் கண்கள் பொழிய அக் கடிதத்தைப் பெற்றுப் படித்தார். உணர்ச்சிவசப்பட்ட அவர் தம்மை மறந்தார். ஆனந்தப் பெருக்கில் தோய்ந்தார். பின்னர் நிதான நிலையில் வந்து அமைச்சர்களை அழைத்தார். அரண்மனையிலுள்ள பொருள்களைக் கொண்டு வர ஆணையிட்டார். அவர்களும் அவ்வாறே அப்பொருட்களை குவியல் குவியலாகக் கொண்டு வந்தனர். அரசர் அப்பொருட் குவியல்களைப் பாணபத்திரருக்குக் காட்டி, “இவற்றையெல்லாம் நீர் கொண்டு செல்க. இவற்றுடன் படை, அரசு முதலியவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்க!” என வேண்டிக் கொண்டார்.

பாணபத்திரர் சேரர் பெருமானின் வண்மையைக் கண்டு வியந்தார். அவர் மன்னரிடம், “பெரும, எனக்கு வேண்டுவது சிறிது பொருளே. பிறவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள இறைவர் எனக்கு அருளவில்லை” என்று சொல்லவும் இறைவர் ஆணையை மீறிப் பாணபத்திரரை வலியுறுத்தச் சேரர்கோன் அஞ்சினார். எனவே பொருட் குவியல்களையெல்லாம் யானைகள் குதிரைகள் மீது ஏற்றினார். பாணபத்திரரைச் சிறந்த களிறு ஒன்றின் மீது அமர வைத்தார். அவருக்கு விடை கொடுத்துக் காவலர்களுடன் அவரை ஊருக்கு அனுப்பினார். களிப்புற்ற பாணபத்திரர் அரசர் பெருமானை வணங்கிச் சென்றார்.

ஒருநாள் சேரர்கோன் வழக்கம்போல் பூசையில் ஈடுபட்டு முடித்தார். ஆனால் இறைவனார் திருச்

சிலம்பொலி கேட்கவில்லை. இதனால் சேர பெருமான் சிந்தை கலங்கினார். “நான் ஏதோ பிழை செய்திருக்க வேண்டும். அதனாலேயே திருச்சிலம்பொலி கேட்க வில்லை. இனி எதற்கு இந்த உடல்?” என்று சொல்லி உடைவாளை உருவி மார்பிலே பதித்து நின்றார். அந்நேரம் திருச்சிலம்பொலி ஒலித்தது. களிப்புற்ற சேரர் பெருமான் உடைவாளை மார்பினின்றும் அகற்றி இறைவரை நினைந்து வணங்கினார். என்றும் போல் அன்றில்லாது சிலம்பொலி காலம் தாழ்ந்து ஒலித்ததைக் குறித்து இறைவரிடம் கேட்க, அவர் சிற்றம்பலத்தில் சுந்தரர் செந்தமிழ் இசை கேட்டுத் தாம் வசமிழந்ததையும் அதனால் சிலம்பொலி ஒலிக்கக் காலம் தாழ்ந்ததையும் வான்குரலில் அறிவித்தருளினார்.

சேரர் பெருமானுக்குச் சிற்றம்பலத்தையும், சுந்தரரையும் கண்டு தொழும் எண்ணம் எழுந்தது. எனவே தில்லையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அங்கு தில்லைக்கூத்தனைக் கண்டு எல்லையில்லாத இன்பம் கொண்டார். அவரை நினைந்து, நினைந்து, நெகிழ்ந்து குழைந்தார். அன்பில் அகம் கரைந்த சேரர் பெருமான் ‘பொன் வண்ணத்தந்தாதி’ பாடிச் சிலம்பொலியைக் கேட்டார். அங்கு சில நாட்கள் தங்கி இறைவரை வழிபட்டு வந்தார்.

வன்தொண்டராகிய சுந்தரரைக் காண விரும்பிய சேரர் பெருமான், தில்லையை விட்டு வழியிலே பல திருப்பதிகளை வணங்கித் திருவாரூர் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு ஆரூர் அருட்செல்வரைக் கண்டார். அவரும்

சேரர் பெருமானை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தார். இருவரும் நட்பில் இணைந்திருந்தனர். இதனால் சுந்தரர் பெருமானுக்குச் சேரமான் தோழர்' என்னும் திருப்பெயரும் ஏற்பட்டது.

இருவரும் இணைந்து இறைவனார் திருக்கோயில் சென்று வழிபட்டு வந்தனர். சேரமான் பெருமான் மும்மணிக்கோவை என்னும் செம்மணி நூலைச் செய்தருளினார். பின்னர் சுந்தரரோடு சேரமான் பெருமாள் பரவையார் இல்லம் சென்றார். அவ்வம்மையார் அடியார்களை அன்புடன் வரவேற்று வணங்கினார். சில நாட்கள் அங்கு தங்கியிருந்த சேரர் பெருமான் பின்னர் வன்தொண்டரோடு விரும்பிய திருப்பதிகளை வணங்கப் புறப்பட்டார். திருநாக்காரோணம், திருமறைக்காடு முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கி விட்டு இருவரும் மதுரை வந்து சேர்ந்தனர்.

மதுரையில் சோழமன்னன் வந்திருந்தான். மும் மன்னர்களும் சேர்ந்த இடமாக மதுரை மாநகர் திகழ்ந்தது. சுந்தரர் பெருமான் இம்மன்னர்களோடு உரையாடி மகிழ்ந்தும் இறைவரை வழிபட்டு இதயம் கசிந்தும் நாட்களைக் கழித்து வந்தார். பின்னர் சேரமான் பெருமான் சுந்தரரைத் தம் நகருக்கு எழுந்தருள வேண்டிக்கொண்டார். அவர் இதற்கு இசையவே இருவரும் கொடுங்கோனார் வந்து சேர்ந்தனர்.

அங்குச் சில நாள் சுந்தரரைத் தம்மோடு வைத்துக் கொண்ட சேரமான் பெருமாள், ஆரூர் திருவாரூர் செல்ல விரும்பவே அவரைப் பிரியத் தயங்கிப் பணிந்

தார். எனினும் சுந்தரர் பெருமானின் விருப்பத்தை மறுக்க அவரால் இயலவில்லை. விடைகொடுத்து அவருக்குப் பயனாகும் பொருட்டு செல்வ நிதிக்குவியல்களை ஆட்கள் வழி அனுப்பி வைத்தார். என்றாலும் சுந்தரர் நினைவிலேயே அவரது நாட்கள் கழித்துவந்தன.

பின்னர் மீண்டும் சுந்தரர் பெருமான் கொடுங்கோனார் வந்தார். அவரைக்கண்ட சேரர் பெருமான் ஆராத மகிழ்வு கொண்டார். வன்தொண்டர் திருவஞ்சைக் களத்து நாதரை வழிபட்டுகொண்டிருந்த நாட்களில் வெள்ளையானை ஒன்றுவர, அவர் அதிலேறித் திருக்கயிலாயம் எழுந்தருளவும் சேரமான் பெருமான் குதிரையின் மீதேறி சுந்தரரைத் தொடர்ந்து திருக்கயிலை சேர்ந்து இறைவர் பேரருளைப் பெற்றார்.

இறைவரிடம் பேரன்பு கொண்ட இரு ஞானப் பெருமக்களும் தம்முள் ஆழமான அன்பு கொண்டிருந்தமையால் ஒன்றாகவே நற்பேறு பெற்றதை இவ்வரலாறு தெரிவிக்கிறது.

3. சிவத்தொண்டால் திருப்பதம் வாய்த்தவர்

சோழநாட்டில் திருமிக்க நகராகிய சீர்காழியில் அந்தணர் மரபில் தோன்றியவர் கணநாதர். இவர் இல்லற வாழ்விலே ஈடுபட்டவர். திருப்தோணியப் பரிடம் சித்தம் செலுத்தி அவரையே வழிபட்டுவந்தார். அவருக்கு வேண்டிய நந்தவனப் பணி செய்தல், மலர் கொய்தல், மாலை கட்டுதல், மஞ்சளம் எடுத்தல், அலகிடுதல், மெழுகிடுதல், திருவிளக்கேற்றல், திரு மறை எழுதுதல், ஓதுதல் போன்ற திருத்தொண்டுகளைக் குறைவற இவர் நிறைவேற்றிவந்தார். இத் தொண்டுகளில் மக்களை இணைத்து அவர்களை இறைத் தொண்டர்களாக்குவார்.

இவர் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானிடம் பேரன்பைக் கொண்டிருந்தார். அவரை எப்போதும் வழிபட்டு வருவார். இத்திருத்தொண்டுகள் பணிகளின் பயனாய் இவர் சிவகணநாதரானார்.

4. திருவடியை முடியாகப் பெற்றவர்

திருக்களந்தை என்னும் நகரில் குறுநில மன்னர் மரபில் தோன்றியவர் கூற்றுவநாயனார் ஆவர். இவர் தம் பெயருக்கேற்ப பகையரசர்களுக்குக் கூற்று வராகவே இருந்தார். இவரது வெற்றிக்கு இவர் இறைவர் மீது கொண்டுள்ள பக்தியே காரணம். இவர் சிவனடியார்களிடம் சிறந்த அன்புகொண்டவர். அவர்களைப் பேணுவதில் கருத்தூன்றியவர். அரனாமம் ஓதி அவர் வழிபாடுகளைச் செய்வதையே இவர் தம் முதன்மைப் பணியாகக்கொண்டிருந்தார்.

இறைவர் அருளாலும், தமது திறமை ஆற்றலாலும் இவர் பல நாடுகளை வென்று கீழடக்கினார். வெற்றி கொண்ட நாடுகளின் வேந்தராய் முடிசூடிக்கொள்ள வேண்டுமல்லவா! இதற்காக இவர் துல்லை வாழ் அந்தணர்களிடம் சென்று தமது கருத்தைத் தெரிவித்தார். அவர்களோ இவரிடம், "நாம் சோழமன்னர்க்கன்றி வேறெவர்க்கும் முடிசூட்டோம்" எனக் கூறி, தம்மில் ஒரு குடியை மட்டும் அங்கே தங்க

வைத்துவிட்டு, ஏனையோரை திருக்களந்தைவிட்டு வெளியேறி, சேரநாடு சென்றடைந்தனர்.

இந்நிகழ்ச்சி கண்ட கூற்றுவநாயனார் மிக வருந்தினார். 'முடிசூடக் குலமும் தடையோ?' என எண்ணி நெஞ்சம் அழிந்தார். கவலைகொண்ட அவர் இறைவரை நினைந்து உருகினார். அவரிடம், "எனக்கு அந்தனர் முடிசூட மறுத்தனர். எம்பெருமான் திருவடிகளையே எனக்கு முடியாகச் சூட்டவேண்டும்" என வேண்டிக்கொண்டார். அடியார்களின் வேண்டுதலுக்கு இறைவர் அருள் சுரக்காதிருப்பாரோ?

அன்றிரவு கூற்றுவநாயனார் கனவில் இறைவர் தோன்றித் தம் திருவடியை அவருக்கு முடியாகச் சூட்டியருளினார். துயில்நீத்த அரசர் இறைவரின் திருச் செயலை எண்ணி இறும்பூது கொண்டார். அடியவர் களுக்கு அருள்சுரக்கும் ஆண்டவனைக் கைகூப்பிப் பரவினார். ஈசனார் திருக்கோயில்களுக்கெல்லாம் வழிபாடு செய்து வணங்கினார். இவ்வாறு திருத் தொண்டுகள் செய்து ஆட்சி செய்துவந்த கூற்றுவ நாயனார் இறுதியில் இறைவர் திருவடி நீழல் பெற்றார்.

இறைவர் தம் அடியார்களின் மனத்துன்பத்தை நீக்கி, அவர்கள் விருப்பத்தை நிறைவு செய்வார் என்னும் மெய்ம்மையை இவ்வரலாறு தெரிவிப்பதை அறியலாம்.

5. பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்

இறைவன் திருவடியையே எண்ணி அதற்கு ஆளானவர்கள் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்கள் ஆவர். அவர்கள் மாசறக் கற்றவர்கள். கற்றதனால் ஆகும் பயனைத் தெரிந்தவர்கள். அப்பேற்றினை நோக்கித் தங்கள் வாழ்வினை நடத்தியவர்கள். கூத்தப் பெருமானின் சிறப்பையும் அவன் அருள் பெருக்கையும் தம் செஞ்சொற் கவிகளில் புனைந்து கூறிப் பூரிப்புக்கொள்கின்றவர்கள். இவர்கள் தம் புலமை அனைத்தையும் காட்டி இறைவன் திருப்புகழ் பாடித் திருப்பேறு அடைந்தவர்கள்.

இறைவர் திருப்புகழ் பாடிய இஞ்ஞானக் கோமக்களை நாம் இன்றும் நினைவுபடுத்திப் புகழ்கிறோமல்லவா!

6. தீச்செயலுக்கு தீக்குளித்தவர்

காவிரியால் செழுமையும் சிறப்பும் பெற்று விளங்குவது சோழநாடு. இந்நாட்டின் ஆட்சிக்குரிய சோழ மரபோ நனைப்பிற்கும் எட்டாத நெடுங்காலம் முதல் புகழோங்கி வந்தது. இமயம் வரை சென்று வெற்றிக்கொடி நாட்டி அம்மலையில் புலிச்சின்னம் பொறித்து உலகனைத்தையும் ஒரு குடையின் கீழ் ஆண்ட பெருமை சோழ மரபுக்குரியது. இந்நாட்டின் சிறந்த தலைநகர் உறையூர். இங்கு அநபாய சோழரது முன்னோர்களில் ஒருவர் புகழ்ச்சோழர் என்பவர். ஆட்சியால் புகழ் சூடிய சோழ வேந்தர் இவர்.

இவரது ஆட்சி சிறப்பு மிக்கது. புலவர் பாடும் புகழ் கொண்டது. சைவத்தைப் பேணுவதையே இவர் தம் உயர் பணியாகக் கொண்டிருந்தார். சிவனார் திருக் கோயில்களுக்கு வேண்டிய திருப்பணிகளைக் குறை வின்றி நடத்தினார். திருநீற்றின் சிறப்பு எங்கும் பெருகும் படி இவரது பணி மேலோங்கி நின்றது.

கொங்கு, குடகு மன்னர்களிடமிருந்து இவர் திறை பெறுவதற்காகக் கருவூர் சென்றிருந்தார். அங்கு கோயில் கொண்டுள்ள ஆனிலைப் பெருமானை வழிபட்ட பின்னர் தமது அரண்மனை சென்று அமர்ந்திருந்தார். அங்கு, கொங்கரும், குடகரும் வந்து சோழ வேந்தருக்குச் செலுத்த வேண்டிய திறையினைச் செலுத்தினார்கள். மன்னர் அவர்கள் செயல்களில் மகிழ்ந்து அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

ஒரு நாள் காலையில் சிகாமியாண்டார் என்பவர் இறைவர் வழிபாட்டிற்காக மலர்கள் கொய்து ஆலயம் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். அப்போது அவ் வழியாக வந்து கொண்டிருந்த பட்டத்து யானை அம் மலர்க்கூடையைப் பற்றியிழுத்துச் சிதறச் செய்தது. இதைக் கண்ட ஆண்டார் சினமுற்றவராய் அந்த யானையோடு பாகரையும் கொண்டு வீழ்த்தினார். தம் யானையை யாரோ பகைவர் கொண்டு வீழ்த்தியதாக எண்ணிய மன்னர், படையோடு அங்கு வந்து சேர்ந்தார். நடந்த நிகழ்ச்சியை அறிந்த புகழ்ச் சோழர் மனத் துன்பமுற்றவராய் எறிபத்த நாயனார் முன்னே சென்று, தமது வாளை அவரிடம் கொடுத்து, “இந்தக் கொடுஞ் செயலுக்குத் தாங்கள் யானையையும் பாகரையும் கொன்றது போதாது. உரிமைப்பட்ட என்னையும் கொண்டு தீர்த்திடுக” என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்ட எறிபத்தர் அச்சம் கொண்டவராகத் தம்மையே கொல்ல நினைந்தபோது புகழ்ச் சோழர் அவரைத் தடுத்து நிறுத்தினார். சிவனார்பால் பேரன்பு

கொண்ட இருவரும் இதிலிருந்து நெருங்கிய நண்பர்களாயினர்.

ஒருமுறை அமைச்சர்கள் புகழ்ச்சோழரை அணுகி, “அதிகன் என்பவன் மலையரணில் இருந்துகொண்டு திறை கொடாது இருக்கிறான்” என்ற விவரத்தைத் தெரிவித்தார்கள். புகழ்ச்சோழன் “அதிகனின் அரணை அழித்து, அவனை வென்று வருக” என்று கூறினார்.

அவர்கள் அவ்வாறே அதிகனுடன் போர் தொடுத்தார்கள். புகழ்ச்சோழர் படைகளை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றலில்லாத அதிகன் ஓடி அடர்வனத்தில் ஒளிந்து மறைந்து கொண்டான். சோழரின் வீரர்கள் அதிகனின் படைவீரர்களின் தலைகளைக் கொய்தெடுத்தும் பிற பொருள்களைக் கவர்ந்துகொண்டும் திரும்பினர்.

வீரர்கள் எடுத்துச்சென்ற தலைகளில் ஒன்றைக் கண்டு சோழமன்னர் துடிதுடித்தார். கதறிக் கண்ணீர் சொரிந்தார். என்னக் காரணம் இதற்கு? அத்தலை சடை முடி கொண்டது. அதைச் சிவனடியார் தலை என்று தெரிந்துகொண்டார் புகழ்ச்சோழர். இதுவே அவரை பெருந்துன்பத்தில் ஆழ்த்தியது.

“சைவநெறியைப் பரப்ப நான் அரசாளும் முறையோ இது! வெற்றி வந்த இடத்தில் பழியு மல்லவா சேர்ந்து வந்துள்ளது!” என்று புலம்பிய சோழ நாயனார் அமைச்சர்களை அழைத்தார். அவர்களிடம் “என் புதல்வன் இனி உலகாளட்டும்; சிவத்தொண்டுகளைச் செய்து திருநீற்றின் ஒளியைப்

பரப்பி, சைவம் தழைக்க அவனது ஆட்சி நடக்கட்டும்” என்று கூறினார்.

அமைச்சர்கள் கண் கலங்கினார்கள். அவர்களுக்குத் தேறுதல் மொழிகள் கூறினார் சோழ நாயனார்.

நெருப்பு வளர்க்கப் பெற்றது. புகழ்ச்சோழர் திருநீறுபூசிச் சிவன் நினைவையே சிந்தையில் கொண்டார். படைவீரரின் சடைத் தலையைத் தம் தலைமீது தாங்கி மலர்முகத்தோடு தீயை வலம் வந்து ஐந்தெழுத்தை ஓதிய நாவுடன் நெருப்பினுள் புகுந்து இறைவன் திருவடி அடையப் பெற்றார்.

சிவ அடியார்க்குச் செய்த தீங்கினைக் கண்டு உள்ளம் நொந்து, அதற்காகத் தம் உயிரினையே நீத்த புகழ்ச் சோழர் வரலாற்றிலிருந்து அவரது ஆழ்ந்த அடியார் பக்தியைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

7. திருநீற்றுக்கு ஏற்றம் கொடுத்தவர்

திருமுனைப்பாடி நாட்டை ஆண்ட மன்னர் நரசிங்க முனையரையர் என்பவர். இவர் வீரமும் வெற்றியும் பெற்றவர். பகைவரை வென்று நன்னெறியைக் காத்து வளர்த்தவர். நாளும் திருநீற்றணிந்து சிவனடி பணியும் வழக்கத்தினர். செஞ்சடைச் சிவனார் திருக்கோயில்களுக்குத் திருப் பணிகள் செய்து சைவம் வளர்த்து, குடிகளையும் தம் உயிராகப் பேணிச் செங்கோலோச்சி வந்தார்.

திருவாதிரை நாள்தோறும் இவர் சிவனடியார் களுக்கு அமுது செய்வித்து ஒவ்வொருவருக்கும் நூறு பொன் கொடுப்பது வழக்கம். ஒரு திருவாதிரை நாளில் அடியார்களுக்குப் பொன் வழங்கிக்கொண்டிருக்கும் வேளை அங்கே இழிந்த ஒழுக்கத்தால் நோய் கொண்ட ஒருவர் திருநீற்றுக்கோலத்தோடு வந்தார். அவரைக் கண்டு அங்கு நின்றவர்கள் ஒதுங்கிக்கொண்டனர். மன்னரோ கைகுவித்து முகம் மலர்ந்து அவரை வரவேற்றார். அவருக்கு இரு மடங்கு பொன் கொடுத்து விடை கொடுத்தனுப்பினார். இழிந்த

ஒழுக்கத்தினராக இருந்தாலும் சிவக்கோலம் கொண்ட வர்களாயின் அவரை இகழ்தல் கூடாது என்பது மன்னரின் கருத்தாக இருந்தது.

இவ்வாறு திருத் தொண்டுகள் செய்து சிவனார் திருவடி நீழல் சேர்ந்தார் நரசிங்கமுனையரைய நாயனார்.

இழிந்த ஒழுக்கத்தினராயினும் சிவனடியாராயின் அவரைப் போற்றுதல் வேண்டும் என்பதை நரசிங்க முனையரையர் வரலாறு தெரிவிக்கிறது.

8. இறைவருக்குப் பொன்மீன் வழங்கியவர்

சோழநாட்டின் சிறந்த நகரங்களில் ஒன்றாகத் திகழ்வது நாகப்பட்டினம். இது துறைமுகப் பட்டின மாதலால் பல நாட்டுப் பொருள்களும் இங்கு வந்து நிறைந்து காணும். மக்கள் செல்வச் செழிப்புடையராய்த் திருந்திய வாழ்க்கை நடத்திவந்தனர்.

இங்கு வலை வளத்தால் வளம் பெற்ற குடிகள் நிறைந்தது நுளைப்பாடி ஆகும். இப்பகுதியில் வலைஞர் குலத்தில் அதிபத்தர் என்று ஒருவர் இருந்தார். இவர் பரதவரின் தலைவராக விளங்கினார். செல்வம் மிகுந்து சீரோங்கிய வாழ்வு கொண்டவர். பல படகுகள் இவருக்குச் சொந்தமாக இருந்தன. இவர் இளம்பிறை சூடிய சிவபெருமானிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டவர். அவன் திருவடிகளை மறவாத சிந்தையினர்.

இவர் தம் வலையில் படுகின்ற சிறந்த - தலை மீனை செஞ்சடைப் பெருமானுக்காகக் கடலில் விட்டு

விடுவது வழக்கம். ஒருமீன் கிடைத்தாலும் அம்மீன் இறைவருக்கென்றே இவரால் கடலில் விடப்படும்.

இவ்வாறு செய்து வருகின்ற நாட்களில் அதிபத்தரின் செல்வ வளம் குறைந்தது. எனவே உணவுக்கும் தட்டு வந்தது. உறவினர்கள் உணவின்மையால் வாடித் துவண்டனர். அதிபத்தர் போதிய உணவின்றி மெலிவுற்றார் என்றாலும் இறைவரை நினைந்து அவருக்கு ஒரு மீன் அளிப்பதைத் தவறாது நிறைவேற்றிவந்தார். ஆண்டவர்க்கு அளிக்க மீன் கிடைப்பதில் இவர் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டார்.

இறைவர் அதிபத்தரைச் சோதித்தறிய எண்ணினார். ஒருநாள் வலையில் மீன் எதுவும் படாமல் பொன்மீன் ஒன்று அகப்பட்டது. வலைஞர் இப்பொன்மீனைக் கொண்டு தங்கள் வறுமையை ஒழிக்கலாம் என எண்ணி அதை அதிபத்தரிடம் கொண்டுவந்தனர். மீனைக் கண்ட அதிபத்தர் மகிழ்ச்சி கொண்டார். இறைவர் திருவருளை எண்ணி வியப்புற்றார். “இந்த அழகிய பொன்மீன் இறைவருக் காகக் கிடைத்ததே” என்று சொல்லி இறைவரை வணங்கி அதைக் கடலில் விடுத்தார். என்னே இவருக்கு இறைவரிடம் இருந்த பற்று!

அந்நேரம் சிவபெருமான் வானில் தோன்றி அதிபத்த நாயனாருக்குத் திருக்காட்சி அளித்தார். அதிபத்தர் வீழ்ந்து வணங்கி இன்பப் பேருணர்வில் திளைத்து நின்றார். இறைவர் அவருக்குச் சிவலோகப் பேற்றைக் கொடுத்தருளினார்.

9. வேறுபாடு காணாத சிவநேசர்

சோழநாட்டில் பெண்ணாகடம் சிறப்புமிக்க நகர். இங்கு வணிகர் குலத்தில் கலிக்கம்பர் என ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் முக்கண் பெருமானிடம் நிறைந்த பக்தி கொண்டவர். இங்குத் திருத் தூங்கானை மாடத்தில் கோவில் கொண்டுள்ள சிவக்கொழுந்தை வணங்கி வழிபட்டு வந்தவர். சிவனடியாரிடம் பேரன்பு கொண்டவர். அவர்களைத் தம் இல்லம் அழைத்து வந்து அமுதளிக்கும் வழக்கத்தை இவர் மேற்கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் கலிக்கம்பர் அடியார்களுக்கு அமுதளிக்கத் தம் இல்லம் அழைத்துவந்தார். மனைவியார் குடத்திலிருந்து நீரை வார்க்க, அவர் அடியார் திருவடிகளைக் கழுவிவந்தார். அவர்களில் ஒருவர் முன்னர் கலிக்கம்பரிடம் வேலை செய்து மாறுபட்ட மனம்கொண்டு விலகிப்போனவர். இவரைக் கண்ட கலிக்கம்பர் மனைவியார் கரக நீரைக் கவிழ்க்க காலம் தாழ்த்தினார். இதை அறிந்து கொண்டார் கலிக்கம்பர். அடியார்க்கு அம்மையார் பிழை செய்ததாகக்

கருதினார். தம் மனைவியார் செய்த தவறுக்குத் தண்டனையாக உடனே வாளை எடுத்து அவரது கையைத் துண்டித்தார். மனைவியார் செய்த பிழைக்குத் தாம் அவருக்குக் கொடுத்த தண்டனை தகுந்ததே என்ற எண்ணம் அவரை நிறைவு செய்தது. பின்னர் தாமே அவ்வடியாரின் திருவடிகளுக்கு நீர் வார்த்துக் கழுவினார். அவருக்கும் அங்கு வந்திருந்த ஏனைய அடியவர்களுக்கும் அமுது செய்வித்தார். இத்தகைய சிறந்த தொண்டுகள் செய்த கலிக்கம்ப நாயனார் இறுதியில் இறைவர் திருவடி நீழலைச் சேர்ந்தார்.

அடியாருக்குப் பிழை செய்ததாகத் தம் மனைவியையே தண்டித்த கலிக்கம்பர் வரலாறு அவரது அடியார் பக்தியின் மாண்பினை வெளிப்படுத்துகிற தல்லவா!

10. குருதியில் விளக்கேற்ற முனைந்தவர்

தொண்டை நாட்டிலுள்ள சிறந்த திருப்பதிகளில் ஒன்று திருவொற்றியூர். இவ்வூர் சோலைகள் சூழ்ந்தது. தேரோடும் தெருவீதிகள் கொண்டது. வெண்ணிலா தண் கதிர் பொழியும் கடற்கரையைப் பெற்றுக் கவின் விரிப்பது. அக் கடற்கரைச் சோலைகளில் பல்வித மலர்கள் மலர்ந்து மணம் கமழும். இவ்வூரிலிள்ள மண்டபங்களில் எந்நேரமும் இசைப் பாட்டொலி மிகுந்திருக்கும். ஆடரங்குகளில் அழகுமங்கையர் ஆடல் ஒருபோதும் ஒழியாதிருக்கும். மடங்களில் அடிசில் நடந்தவாறு இருக்கும். வானின் இடி முழக்கமும் கடல் முழக்கமும் எப்போதும் கேட்கும் திருநகர் இது.

இத்தகைய சிறப்பு மிக்க நகரில் சக்கரப்பாடித் தெருவில் செக்கார் குலத்திலே கலிய நாயனார் என்பவர் பிறந்திருந்தார். இவர் செல்வச் செழுமை கொண்டவர். சிவபக்தி மிகுந்தவர். திருக்கோயிலில்

திருவிளக்கேற்றுவதே இவரது திருத்தொண்டாக இருந்தது.

தம்மிடம் நீங்காத பற்றுக் கொண்ட இவரது அன்பை இறைவர் உலகுக்கு வெளிப்படுத்தத் திருவுளம் கொண்டார். கலியரின் செல்வநிலையில் மாறுதல் ஏற்பட்டுப் பொருள்வளம் குறைந்தது என்றாலும் இவரது திருத்தொண்டு நிற்கவில்லை. தம் குலத்தவரிடம் கூலிக்குப் பணியாற்றி அதை எண்ணெயாகப் பெற்றுத் தம் பணியைச் செய்து வந்தார். அதற்கும் வாய்ப்புக் குறைந்தது.

எல்லாப் பொருள்களையும் விற்றுத் திரு விளக்கேற்றும் திருப்பணிக்குச் செலவிட்டுத் தீர்ந்த படியால் மேல் விற்பதற்கும் பொருளில்லை. அவரது திருத்தொண்டு நடைபெற வேண்டுமே! எனவே தம் மனைவியாரையும் விற்கத் துணிந்தார். என்னே இவரது வீறுமிக்க சிவத்தொண்டு!

நகர் முழுவதும் சுற்றியும் அவ்வம்மையாரை வாங்கிக் கொள்ள யாரும் முன் வரவில்லை. மனம் தளர்ந்த நிலையில் திருக்கோயிலுக்கு வந்த அவர், 'என் தொண்டை எப்படியும் செய்து முடிப்பேன்; இல்லை உயிர் விடுவேன்' என்று உறுதிப்பாட்டோடு விளக்கு களுக்குத் திரியிட்டார். எண்ணெய் வேண்டுமே! தம் குருதியை விளக்குகளில் நிறைக்கும் முனைப்போடும் தம் கழுத்தை அரிய முனைந்தார்.

இறைவர்பால் கொண்டுள்ள மெய்ப்பக்தியால் தம்மையே தியாகம் செய்ய முனைந்தவர் செயலை

அவ் இறைவர் பொறுப்பாரோ? அந்நேரம் முக்கண்ணர் பிரானின் திருக்கரம் கலிய நாயனார் கையைப் பற்றித் தடுத்தது. இறைவர் கலியநாயனாருக்குத் திருக்காட்சி வழங்கினார். ஊறு நீங்கிய நாயனார் உணர்ச்சியில் தோய்ந்து இறைவரை வழிபட்டு நின்றார். முக்கண்ணர் அவரை ஆட்கொண்டு நற்பேறு அளித்தார்.

இறைவருக்குச் செய்யும் திருத்தொண்டுக்காய் தம் கழுத்தையே அரிந்த கலிய நாயனார் வரலாற்றிலிருந்து, திருப்பணிக்காக எதையும் செய்யும் அவரது உறுதி வெளிப்படுகிறது.

11. நாக்கறுக்கும் நாயனார்

சோழ நாட்டிலுள்ள விரிஞ்சையூரில் வேளாளர் மரபில் தோன்றியவர் சக்தி நாயனார். இவர் தம் சித்தத்தில் சிவனைக் குடியமர்த்தி வாழ்ந்தவர். சிவனைப் பழிக்கும் தீயரைத் தண்டிக்கும் இயல்பினர். தண்டனையும் எத்தகைய தண்டனை! அவர்களின் நாவைக் கத்தியால் அறுத்துவிடுவார். இத்தகைய சக்தி கொண்டவராதலால் இவர் சக்திநாயனார் என அனைவராலும் அழைக்கப்பட்டார். இப்பணியையே இவர் செய்து இறைவர் திருவடியைச் சேர்ந்தார்.

இறைவர்க்குச் செய்யும் தொண்டு பல்வகைப் பட்டதன்றோ! அது வன்மையும் மென்மையும் கொண்டிருக்கும்; அடக்கமும் அமைதியும் நிறைந்திருக்கும்; அன்பும் அருளும் பெருகியிருக்கும். எனவே இறைவருக்காகச் செய்யும் வன்தொண்டும் நற்பேறு தரும் என்பதை இவ்வரலாறு தெரிவிக்கிறது.

12. பாடிப் பரமனடி சேர்ந்தவர்

காஞ்சி மாநகரில் பல்லவர் குலத்தில் தோன்றி நல்லவராக ஆட்சி நடத்தியவர், ஐயடிகள் காடவர் கோன் நாயனார். இவர் ஆட்சியில் பசியும் பட்டினையும் மின்றி மக்கள் நல்வாழ்வு பெற்றிருந்தனர். பகையச்சமோ பிற பயமோ நாட்டில் இல்லை.

சைவம் தழைக்க இவர் மெய் வருந்தி உழைத்தார். இவர் உருவாக்கிய கலைகளிலே தெய்வமணம் கமழ்ந்தது. மக்கள் மட்டுமல்ல, மற்றுள்ள உயிர்களும் துன்பமில்லாது வாழவேண்டும் என்னும் நன் நோக்கத்தால், இவர் நாடு பல வென்று நல்லாட்சி நடத்தினார்.

ஆண்டவன் நினைவில் தோய்ந்த இவருக்கு ஆட்சியில் வெறுப்புத் தட்டியது. மைந்தரும் அரசேற்கும் பருவத்தை அடைந்திருந்தார். மக்கள் நலத்தைத் தன் உயிராகப் பேணி மகன் ஆட்சி நடத்துவான் என்பதில் இவருக்கு அழுத்தமான நம்பிக்கை. எனவே தம் மைந்தருக்கு முடிசூட்டு

விழாவை நடத்திவிட்டு, அரண்மனையைவிட்டு மன்னர் வெளியேறினார். பல திருத்தலங்கள் சென்று வழிபட வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றவே அதில் ஈடுபட்டார். ஒவ்வொரு திருப்பதிக்கும் சென்று இறைவரை வழிபட்டு ஒரு வெண்பா பாடுவார். இவ்வாறு பாடிப்பாடி பரமன் பணி செய்து அவர் திருவடிப் பேறு பெற்றார்.

நாடு புரக்கும் மன்னரும் இறைவர் நினைவில் யாவும் துறந்து வருதலையும், அவ்வாறு துறந்து வந்தவர் அருள்பேறு பெறுதலையும் ஐயடிகள் காடவர் கோன் வரலாற்றால் உணர முடிகின்றது.

13. திருமுடியை விளக்காய் எரித்தவர்

வடவெள்ளாற்றுத் தென்கரைப் பகுதியிலே உள்ள நகர் இருக்குவேளூர். இங்கு, செல்வம் நிறைந்த ஒருவர் இருந்தார். சிறந்த குணங்களின் இருப்பிடமான இவர், திருக்கோயிலில் விளக்கேற்றும் பணியை மேற்கொண்டு சிவத் தொண்டு செய்தார், நாளடைவில் இப்பணியில் இவரது செல்வம் முழுதும் தீர்ந்தது. இவர் தம் ஊரை விட்டுத் தில்லையம்பதியைச் சேர்ந்தார். அங்கு ஆடல் பெருமானைத் தொழுது ஆனந்தப் பரவசமுற்றார். தமது வீட்டுப் பொருட்கள் யாவையும் விற்று இறைவர் திருக்கோயிலுக்கு விளக்கேற்றி வந்தார்.

கையில் எதுவும் இல்லாத நிலையிலானார் இவர். இரத்தலை விரும்பவில்லை. அது இழிவன்றோ! எனவே கணம் புல்லை அறுத்து அதை விற்று அதில் கிடைக்கும் காசைக்கொண்டு நெய் வாங்கி விளக்கேற்றி வந்தார். இதனால் இவருக்குக் கணம் புல்லர் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது.

ஒருநாள் இவர் வெட்டியெடுத்த புல் விற்பனை ஆகவில்லை. திருவிளக்கேற்ற வேண்டுமே, என்ன செய்வார்! எனினும் இவர் சோர்வு கொள்ளவில்லை. அப்புற்களையே திரியாகத் திரித்து விளக்கேற்றினார். எரிய வேண்டும் அளவுக்கு அந்தப் புற்கள் போத வில்லை. எனவே அவர் தம் திருமுடியை எடுத்து விளக்கு எரியப் பயன்படுத்தினார். இதைக் கண்ட பிறைசூடிய பெருமான் அவருக்கு இன்னருள் சுரந்து தம் திருவடி நீழலை அளித்தார்.

உண்மையான இறைத் தொண்டைப் புரிய முனைவோர் எதையும் பயனாக்கிக்கொள்வர் என்பதைக் கணம் புல்லர் வரலாறு அறிவிக்கின்றது.

14. கோவை பாடித் தொண்டு செய்தவர்

திருக்கடலூரைச் சொந்த ஊராகக் கொண்டவர் காரிநாயனார். இவர் தமிழ்ப் புலமை மிக்கவர். இவர் முக்கண் பெருமானை எக்கணமும் மறவாத இதயம் படைத்தவர். தித்திக்கும் இனிய தமிழில் கோவை பாடுவது இவரது புலமைச் சிறப்பு.

இவர் முப்பெரும் தமிழ் மன்னர்களால் அடிக்கடி செல்வார். அவர்களிடம் தாம் பாடிய கோவை நூற்களை விரித்துக் கூறி அரங்கேற்றுவார். தம் கவிதை நயத்தை விளக்குவார். அவர்கள் மனமுவந்து இப்புலவர்க்குப் பொருளை அள்ளி வழங்குவார்கள். காரியார் அப்பொருள்களைத் தமக்குப் பயன்படுத்தாது சிவப்பணிக்கே செலவிட்டுவந்தார். திருக்கோயில்கள் கட்டுவதும் அடியார்களுக்கு அமுது செய்தலும் இவர் வழக்காமாயிருந்தது. இவ்வாறு நேரிய உள்ளத்தோடு சீரிய சிவத்தொண்டுகள் செய்து இறுதியில் இறைவர் திருப்பதம் பெற்றார்.

இவ்வரலாற்றிலிருந்து தம் புலமையில் கிடைத்த பொருள் முழுவதையும் சிவப்பணிக்கே நல்கிய ஒரு புலவர் கோமானின் சிவபக்தியைத் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

15. சமணம் விட்டுச் சைவம் சார்ந்தவர்

நின்றசீர் நெடுமாறன் பாண்டிய மரபில் தோன்றிய மன்னர். வல்லமை மிக்கவர். வடபுல மன்னரை திருநெல்லையில் வெற்றி கண்டவர். இவர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்து ஒழுகிவந்தார். இவரது மனைவியார் மங்கையர்க்கரசியார் சைவ நெறியினர்.

மன்னர் சமண நெறியைப் பின்பற்றியதால் நாட்டு மக்களும் சைவத்தைத் துறந்து சமணத்தை மேற்கொள்ளலாயினர். எனவே பாண்டி நாட்டில் சைவம் தளர்ச்சியுற்றது. திருநீற்றொளி மங்கத் தொடங்கியது. இது கண்டு அரசியாரும், அமைச்சர் குலச் சிறையாரும் மிக்க கவலை கொண்டனர். இருவரும் மன்னரை எவ்வாறு சைவத்தில் திருப்புவது எனச் சிந்தித்தனர். பின்னர் தாம் கொண்ட முடிவுப்படி அவர்கள் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானிடம் தூதுவர்களை அனுப்பி, அவருக்குப் பாண்டி நாட்டில் சைவம் அருகி வருவதை அறிவிக்கச் செய்தனர்.

இச்செய்தி அறிந்த ஞானசம்பந்தர் உடனே பாண்டி நாடு நோக்கிப் பயணப்பட்டார். இவரது வருகையை

அறிந்த சமணர்கள் கவலை கொண்டனர். அவர்கள் அரசரைத் தம் வயப்படுத்தி, சம்பந்தப் பெருமானுக்குக் கொடிய இன்னல்கள் இழைத்தனர். இதனால் சம்பந்தர் சீற்றமும் வேதனையும் கொண்டார். அவரது சீற்றத்தின் விளைவால் அரசருக்கு வெப்ப நோய் கண்டது. நோயைத் தீர்ப்பதில் சமணரும் ஞானசம்பந்தரும் ஈடுபட்டனர். சமணர்கள் செய்த செயலால் மன்னர் நோய் மிகுதிப்பட்டது. சம்பந்தர் திருநீற்றைப் பூசி மன்னரின் நோயைத் தீர்த்தார்.

திருஞான சம்பந்தப் பெருமானால் மன்னர் சமணம் விட்டுச் சைவ நெறி சேர்ந்தார். பின்னர் சைவம் தழைக்கத் திருப்பணிகள் பல செய்து சிவபிரான் திருப்பதம் பெற்றார்.

சைவத்தை நன்கு உணர்ந்தவர்கள் பிற சமயங்களில் சேரார் என்பதை நின்ற சீர் நெடுமாறன் வரலாறு உணர்த்துகின்றது.

16. நெஞ்சக் கோயிலில் வழிபட்டவர்

தொன்றுதொட்டுப் புகழ்கொண்ட தொண்டை நாட்டில் கடற்கரையருகேயுள்ள வளமிக்க ஊர் திருமயிலை. இங்கு வேளாளர் குலத்தில் வாயிலார் என ஒருவர் தோன்றியிருந்தார். இவர் • சிவனையே நினைக்கும் சிந்தை கொண்டவர். சிவனை மறக்காத இவர், அப்பெருமானுக்குத் தம் நெஞ்சத்திலேயே திருக்கோயில் அமைத்தார். அக்கோயிலில் உணர்வெனும் விளக்கை ஏற்றி, இன்பமென்னும் நீராட்டி அன்பு என்னும் அமுது படைத்து இறைவரை வழிபட்டு வந்தார். இத்தகைய திருத்தொண்டினை நீண்டகாலம் செய்து இவர் சிவனார் திருவடி நீழலையடைந்தார்.

உண்மை உணர்வில் இறைவரை வழிபட்டால் உய்வு பெறலாம் என்பதை வாயிலார் வரலாறு அறிவிக்கின்றது.

17. அமர் செய்த வருவாயில் அடியாரைப் போற்றியவர்

சோழநாட்டில் திருநீடூர் என்னும் பதியொன்று உளது. இது செல்வச் செழிப்பு கொண்டது. பிற சிறப்புகள் நிரம்பியது.

இங்கு வேளாளர் குலத்தில் தோன்றிய ஒருவர், சிவன்மீது சிந்தை தோய்ந்து திருத்தொண்டுகள் செய்து வந்தார். இவர் போர்க்களம் சென்று, பகைவரை வெற்றி கொள்வதில் வல்லார். இதைக் கொண்டு இவருக்கு முனையடுவார் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது.

போரில் தோல்வி பெறுவோர் இவர் துணையை நாடி வருவர். இவர் அவர்களுக்காகச் செருமுனை சென்று போர்புரிந்த வெற்றி பெற்றுக் கொடுப்பார். அவ்வெற்றியில் நலமும் மகிழ்வும் பெற்ற அவர்கள், இவருக்குப் பொன்னையும் பொருளையும் அள்ளிக் கொடுப்பார்கள். அவற்றை இவர் தம் வகைக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்வாரோ? இல்லவே இல்லை. அவர்கள் நல்கும் பொருளெலாம் சிவனடியார்களுக்கு இவரால்

அழுது செய்வதில் செலவு செய்யப்படும். அவ்வடியார்கள் விருப்பத்தை நிறைவு செய்வதில் இவர் கருத்து மிகக் கொள்வார். இவ்வாறு இவர் நீண்ட நாட்கள் சிவத்தொண்டு செய்து இறைவர் திருவடி சேர்ந்தார்.

தம் உயிரைப் பற்றிச் சிறிதும் எண்ணாது, போர் செய்து, அதில் வரும் பொருள் பெற்றுச் சிவனடியாரைப் போற்றிய திருவுள்ளம் பெற்றவர் முனையடுவார் என்பதை இவ்வரலாற்றால் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

18. கையை வெட்டிய கழற்சிங்கர்

பல்லவர் குலத்தில் தோன்றிய மன்னர் கழற்சிங்க நாயனார். இவர் வடநாட்டு மன்னரை வென்று வெற்றி வாகை சூடிய சிறப்பினர். இவர் நாளும் சிவப்பணி புரிந்துவந்த சிவபக்தர். இவரது ஆட்சியில் சைவம் தழைத்துவந்தது. நன்மை பெருகித் தீமை நலிந்தது.

திருப்பதிகள்தோறும் சென்று இறைவரை வழிபட்டு வருவது இவரது வழக்கம். ஒருமுறை இவர் தமது மனைவியாரோடு திருவாரூர் சென்று தியாகேசப் பெருமானை வணங்கி வழிபட்டார். அரசியார் திருக்கோயிலைச் சுற்றி வரும்போது மண்டபத்தின் அருகே மலர்ந்த புதுப்பூ ஒன்று விழுந்து கிடந்ததைக் கண்டார். அரசியார் அறியாதவராக அதை எடுத்து மோந்துவிடுகிறார்.

இந்நேரம் அங்கே திருத்தொண்டு செய்து நின்ற செருத்துணை நாயனார், அம்மையார் செய்கையைப் பார்க்கிறார். இச்செயலைப் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாத அவர், ஓடிவந்து மோந்த மூக்கை அறுத்து

விடுகிறார். அம்மையார் மூக்கினின்று குருதி பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. வேதனையைத் தாங்க முடியாத அம்மையார் தரையில் விழுந்து புலம்பித் துயருற்றார்.

மன்னர் கழற்சிங்கர் அங்கே வந்து செய்தியை அறிகிறார். வேதனை கொள்கிறார். 'மலரை எடுத்த கையையே துண்டிக்க வேண்டும்' என்று சொல்லி வாளை உருவி மனைவியார் கையைத் துண்டித்தார். இவ்வருஞ் செயலைக் கண்ட அடியார்கள் வியப்பற்றனர். வானவர்கள் மலர்மாரி பெய்தனர். இவ்வாறு திருத்தொண்டுகள் செய்த அரசர் கழற்சிங்கர், நீண்ட நாட்கள் செங்கோலாச்சி முக்கண்ணர் திருவடி அடையும் பேறு பெற்றார்.

இறைவர் திருப்பணிக்கு இடையூறு செய்தது தம் மனைவியார் என்பதை அறிந்தபோதும், கொடுத்த தண்டனை காணாது என மேலும் கடுந் தண்டனை கொடுத்த அரசர் கழற்சிங்கரின் இந்த வரலாறு அவரது ஆழமான சிவபக்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

19. நெல்லைக் கொள்ளை கொடுத்து நிமலன் பணி செய்தவர்

சிறப்புமிக்க சோணாட்டின் தலைநகர் கொடும் பாளூர். இங்கு ஆலயப் பணிகள் செய்தவனும் அரும் ஆற்றல் படைத்தவனுமாகிய ஆதித்தன் மரபில் தோன்றிய மன்னர் இடங்கழியார். இவர் சைவ நெறியில் ஒழுகியவர். அரணார் ஆலயங்கள் சிறப்புடன் நடக்க வேண்டும் எனப் பொருளுதவி வழங்கியவர்.

இவர் ஆட்சிக்காலத்தில், கங்கையைச் சடையில் வைத்த முக்கணர் அடியார்களுக்கு அமுதளிக்கும் அடியார் ஒருவர் இருந்தார். இவர் செய்துவந்த இத் திருப்பணிக்கு இடையூறு ஏற்படும் நிலையில் ஒருநாள் இவரிடம் பொருள் இல்லாது போயிற்று. அடியார் களுக்கு அமுது செய்தாக வேண்டுமே! என் செய்வார்!

நெஞ்சுரத்தோடு இவர் அன்று இரவில் மன்னர் அரண்மனையில் புகுந்தார். அங்குள்ள நெல்லை அள்ளி எடுத்தார். இந்நேரம் காவலர்கள் இவரைப் பிடித்துக்

கொண்டனர். அரசர் முன் இவர் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டார்.

அரசர் கள்வரைப் பார்த்து, “நெல்லை ஏன் திருடினாய்?” எனக் கேட்டார். அடியார், தாம் சிவனடியார்களுக்கு அமுது செய்யும் வழக்கத்தைக் கூறி, அன்று பொருளுக்குத் தட்டு ஏற்பட்டதால் திருட நேர்ந்தது எனத் தெரிவித்தார்.

செய்தியைக் கேட்ட மன்னர் உள்ளத்தில் இன்பம் ஊற்றாகச் சுரந்தது. அவர், “இவ்வடியாரன்றோ உண்மையான பண்டாரம்! அடியார்க்கு அமுது செய்யும் இவரது பணிக்குத் தட்டு வந்தது என்னாலேயே யாகும்” என்று அவ்வடியாரை விடுதலை செய்தார். பின்னர் தமது நெற்களஞ்சியத்தையும் ஏனைய பொருட்சாலைகளையும் திறந்து வைத்து, அடியார்களைக் கொள்ளைகொண்டு போக அறிவித்தார். அவர்கள் அவ்வாறு கொண்டு செல்வதைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்தப் பேருவகை கொண்டார் அரசர்.

இவர் நீண்டகாலம் நெறிமுறை தவறாது நாட்டினை ஆண்டு, இறைவர் திருவடி சேரும் பேறு பெற்றார்.

களவு செய்த அரனடியாரை விடுவித்ததோடு தமது பொருட்களையெல்லாம் தெய்வநெறி ஒழுகும் திரு அடியார்கள் கொள்ளைகொண்டுபோக இசைவளித்த இடங்கழி நாயனாரின் இணையற்ற சிவபக்தியை இவ்வரலாறு தெரிவிக்கிறது.

20. அரசியைத் தண்டித்த அடியார்

சோழ நாட்டில் தஞ்சாவூரில் வேளாளர் மரபில் தேன்றியவர் செருத்துணை நாயனார். இவர் சிவனிடம் சிந்தை தோய்ந்தவர். சிவனடியார்களிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டவர். இவர் திருவாரூர் சென்று தியாகேசப் பெருமான் திருக்கோயிலில் தொண்டுகள் செய்து வந்தார். இதில் இவரது உள்ளம் இன்பப் பேருணர்வில் திளைத்திருந்தது.

அங்கே ஒருநாள் மன்னர் கழற்சிங்கர் தம் மனைவி யாரோடு வழிபாட்டுக்கு வந்திருந்தார். கோயிலை வலம் வந்து கொண்டிருந்த அரசியார் பூமண்டபத்தின் பக்கம் கிடந்த ஒரு மலரை எடுத்து மோந்துவிட்டார். இது கண்ட செருத்துணையார் பொறுக்க இயலாது சினம் கொண்டார். இவர் அரசியாரைக் கீழே தள்ளிய தோடன்றி அவரது மூக்கையும் அறுத்துவிட்டார்.

முக்கண்ணப் பெருமானிடம் இவ்வளது தீவிர பக்தி கொண்ட இவர், நீண்ட நாட்கள் இளம்பிறை

சூடிய பெருமான் திருத்தொண்டுகள் செய்து அவர் திருவடி நீழல் சேர்ந்தார்.

இறைவர் திருப்பணிக்குத் தடங்கலாகச் செயல் செய்வோர் எவரேயாயினும் அவரைத் தண்டிக்கும் திண்மை உள்ளம் செருத்துணை நாயனார் பெற்றிருந்ததை அவரது இவ்வரலாறு செப்பமுறக் காட்டுகிறது.

21. படிக்காசு பெற்றவர்

புகழ்த்துணை நாயனார் செருவிலிப்புத்தூரில் ஆதிசைவ மரபில் தோன்றியவர். இவர் அரவணிந்த அண்ணலை எண்ணி வழிபட்டுவந்தார். ஆகம முறைப் படி அர்ச்சனை புரிவார். இதுவே தம் பிறவித் துன்பம் நீங்கும் வழியென உணர்ந்தார். இவ்வாறு இவர் இறைவரை வழிபட்டுவரும் நாளில் வானம் பொய்த்து வளமை குன்றிப் பஞ்சம் தோன்றியது. மக்கள் உணவுக்கு வழியின்றி வாடி வருந்தினர். வானம் பொய்க்கின் தானமும் தவமும் நடவாதன்றோ! ஆனால் புகழ்த்துணை நாயனார் இதைப் பொருட்படுத்தாது இறைவர் பணியைக் குறைவறச் செய்துவந்தார். எனினும் உணவு இல்லாததால் பசி இவரை வாட்டி வருத்தியது.

ஒருநாள் இவர் இறைவருக்குத் திருமஞ்சன நீராட்டும்போது இவர் வைத்திருந்த குடம் இறைவர் முடிமீது விழுந்தது. உணவு உண்ணாததால் ஏற்பட்ட விளைவே இது. இதுகண்ட நாயனார் சோர்வுற்று விழுந்தார். அந்நிலையில் அவருக்குத் துயிலும் வந்தது.

முக்கண்ணர் அவர் கனவிலே தோன்றி,
 “அஞ்சாதே பஞ்சம் தீரும்வரை நாஸ்தோறும் படிக்காக
 ஒன்று தருவோம். பெற்று உணவு கொள்க” என
 அருளிச் செய்தார்.

நாயனார் கண் விழித்தார். பீடத்தின் கீழே காசு
 இருப்பதைக் கண்டார். களிபேருவகை கொண்டார்.
 நாளும் அக்காசு பெற்றுப் பசியை நீக்கி வாழ்ந்தார்.
 பஞ்சம் தீர்ந்தது. நாயனார் தம் திருத்தொண்டை
 நிறைவுறச் செய்து சிவனார் திருப்பதம் சேர்ந்தார்.

அடியார் துயரை நீக்கும் அரவணிந்த பெருமான்
 திருவருளை இவ்வரலாற்றில் தெரிந்துகொள்கிறோம்.

22. செயற்கருஞ் செயலைச் செய்தவர்

வளம் நிறைந்த சோழ நாட்டில் நாட்டியத்தான் குடியூரில் வேளாண்மரபில் தோன்றிய சிவனடியார் ஒருவர் இருந்தார். இவரது பெயர் கோட்புலியார் என்பது. இவர் சோழர் படையினில் தலைவராக இருந்து பணியாற்றியவர். வீரம் செறிந்த நெஞ்சினர்.

இவர் தமக்குக் கிடைக்கும் பொருட்களையெல்லாம் திருக்கோயில் திருவமுதுக்காய் நெல் வாங்கிச் சேமிப்பார். இந்நெல்லைத் தமக்கோ தம் உறவினருக்கோ எடுத்துப் பயன்படுத்தார்.

ஒரு முறை இவருக்குப் போர் முனை செல்ல வேண்டியது வந்தது. செல்லும்போது தம் உறவினரை அழைத்து, “முக்கண் இறைவர் அமுதுக்குரிய நெல்லை யாரும் எடுத்தல் கூடாது” எனக் கூறிவிட்டு போர் முனை சென்றார். அங்கிருந்து திரும்பி வர நீண்ட நாட்கள் பிடித்தன.

இதற்கிடையில் மழையின்றி மக்கள் பஞ்சத்தால் தவித்தனர். உணவுக்கு வழியின்றி வாடித் தளர்ந்தனர்,

கோட்புலியார் உறவினர். 'இந்தப் பஞ்சத்தில், நெல்லைப் பயன்படுத்திக் கொள்வோம். பின்னர் சேர்த்து வைத்து விடுவோம்' என்று தம்முள் முடிவு செய்தனர். எனவே அவர்கள் கோட்புலியார் சேமித்து வைத்திருந்த நெல்லை எடுத்துத் தங்கள் வகைக்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர். அவர் வரும் முன் எடுத்த நெல்லை வைத்துவிடலாம் என்பது உறவினர்கள் கருத்தாய் இருந்தது. ஆனால் அது நடைபெற வேண்டுமே! 'ஒன்றை நினைக்கின் அது ஒழிந்திட்டு வேறொன்றாதல் இயற்கையன்றோ!'

கோட்புலியார் போர் முனையிலிருந்து திரும்பியதும் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கேள்விப் படுகிறார். சுற்றத்தினரால் இறைவர் திருப்பணிக்கு இடையூறு நேர்ந்ததே என எண்ணுகிறார். அவருக்குச் சீற்றம் பொங்குகிறது.

சுற்றத்தினர் கோட்புலியாரை எதிர்கொண்டனர். அவர்களிடம் இனிய மொழிகளைப் பேசி இல்லம் சென்றடைந்தார். பின்னர் அவர்களுக்குப் பரிசில் கொடுக்க அழைப்பதுபோல் அழைப்பித்தார். அவர்கள் இல்லத்தினுள் வந்ததும் தம் பெயரைக்கொண்ட கோட்புலி என்னும் சேவகனை வாயில் காக்க வைத்து விட்டுத் தம் உடைவாளை உருவி உறவினர் ஒருவரையும் விடாது வெட்டி வீழ்த்தினார்.

இவரது துணிகரச் செயலை வியந்து இளம்பிறை சூடிய சிவபெருமான் இவருக்குக் காட்சி வழங்கி, "உன் வாளால் வெட்டுண்ட உன் சுற்றத்தினர் பாவம்

அகன்று மேற்பதவி பெற்றனர். நீயும் நம்முடன் வருக''
என் அருளிச் செய்தார்.

கோட்புலியார் வரலாற்றிலிருந்து சுற்றத்தை
விடவும் சிவத்தொண்டே சிறந்தது என அவர்
கருதுவதைத் தெரிந்துகொள்கிறோம்.

23. பத்தராய்ப் பணிவார்

சிவபெருமானை உண்மையான பக்தியுடன் வழிபட்டு வருவோர், அவரது அடியார்களைக் கண்டால் ஆனந்த உணர்ச்சியால் மூழ்குவர். இறைவரே அடியார்கள் உருவத்தில் வந்துள்ளதாக அவர்கள் கருதுவதே இதற்குக் காரணம். ஆவினைத் தொடர்ந்து செல்லும் கன்றைப்போல் அவ்வடியார்களைத் தொடர்ந்து செல்வர். அவர்களைப் பணிந்து இனிய உரைகள் பேசுவர். சிவவழிபாடு செய்பவரைக் கண்டு சித்தம்களிப்பர். அப்பக்தர்கள் அப்பெருமானை எண்ணியெண்ணி இதயம் கரைவர். தாம் செய்யும் அறப்பணிகள் அனைத்தையும் சிவனார்க்கே காணிக்கையாக்குவர்.

இவர்கள் சிவபிரானை நினைவாத நேரமே இல்லை. அவனை நினைந்து காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்குவர். நின்றாலும் இருந்தாலும், படுக்கையில் கிடந்தாலும் நடந்தாலும் சிவன் திருவடிமறவா இதயம் கொண்டோர் ஆவர். உண்டாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் முக்கண்ணரையே

நினைந்து கொண்டிருப்பர். சிவவேடம் தாங்கித் தம் வயிற்றை நிரப்ப எண்ணாதவர். அதை இழி செயலாகவும் வஞ்சக வாழ்வாகவும் கருதுபவர். இவரே பத்தராய்ப் பணிவார் ஆவர்.

உண்மையன்புடைய சிவபக்தரின் இயல்பைப் 'பத்தராய்ப் பணிவார்' என்பதலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

24. பரமனைப் பாடுவார்

தென்மொழி, வடமொழி முதலிய மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்று அதனால் பெறும் பயன் பிறை சூடிய பெருமானைப் பாடுதல் என்ற உணர்வில் உள்ளம் உருகிப் பாடுகின்றவர்களே பரமனைப் பாடுவார் ஆவர்.

இவர்கள் இறைவர் திருப்பணிக்கென்றே மொழியைப் பயில்பவர்கள் எனவே இவர்களது நெஞ்சம் ஈசன்பால் தஞ்சம் அடைந்து அவனை நினைந்து நெகிழும்போது இவர்களுக்குப் பாடல் வருந்தாமல் திருந்த வருகிறது. அப்பாடல்கள் அருள் பாடல்களாக - ஆனந்தப் பாடல்களாக அமைகின்றன.

வாடாத மலர்மாலையாய், மதுர இசை பொழியும் குழலமுதாய் இன்பம் தருகின்றன. காலத்தாலும் காலத்தின் கோலத்தாலும் அழியாத அமரத் தன்மை பெற்று ஒளிர்கின்றன.

25: சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தவர்

தத்துவங்கள் **அனைத்தையும்** **கடந்து**
நாதாந்தத்தின் மேல் நடிக்கின்ற - ஒளிகளுக்கெல்லாம்
ஒளியைத் தரும் பேரொளியான சிவத்தை அடைந்த
திரு உள்ளம் பெற்றவர், - சித்தத்தைச் சிவன்பால்
வைத்தவராவர்.

யோக நெறி இவர்க்குக் கை வந்த கலை. இந்
நெறியே இவர்களுக்கு இறைவன் திருவடி நீழலைத்
தேடிக்கொடுப்பது, இந்நெறி நின்று இவர்கள் இறைப்
பேறு பெறுவர்.

26. திருவாரூரில் பிறந்தார்

சோழநாட்டின் சிறந்த திருநகர்களில் ஒன்று திருவாரூர். இதுவே திருமகள் சிவனாரை எண்ணி வழிபட்ட இடம். இதனால் இந்நகருக்குக் கமலாலயம் என்ற பெயரும் வழங்கலாயிற்று. நகருக்கு வழங்கி வந்ததோடு இங்குள்ள திருக்கோயிலுக்கும் வாவிக்கும் இதுவே பெயர்.

தம் ஒரே புதல்வனைத் தேர்க்காலில் செலுத்தி ஆவின் துயர் தீர்த்து, நீதி நெறி காத்த மனுச் சோழர் ஆண்ட திருநகர் அல்லவா இது!

பிறைசூடிய பெருமான் மகிழ்வுடன் வீற்றிருக்கும் இவ்வூரில் பிறந்தவர்கள் சிவகணத்தினர். ஆதலால் அவர்கள் பெருமை அளவிடற் பாலதல்ல.

இவர்களை வணங்குவோர் இறைவன் திருவடிப் பேறுபெறுவர்.

27. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்

எப்போதும் இனியரான இறைவர் அருளை விரும்பி உண்மை ஞானத்துடன் அன்புணர்வு பொங்க முப்போதும் வழிபடுகின்றவர் சிவவேதியர்.

இவர்கள் சைவ ஆகமத்தை நன்கு உணர்ந்தவராய் இருப்பர். என்றும் கருத்தோடு இறைவர்க்குத் திருமஞ்சனம் ஆட்டி, மலரிட்டு வணங்குவர்.

இவர்களை வணங்கி வழிபடுவோர் இறைவர் திருவருளுக்குரியராகும் பேறு பெறுவர்.

28. முழுநீறு பூசிய முனிவர்

திருநீற்றைச் சிவமாகக் கொண்டு அதனைப் பூசுகின்றவர் முழுநீறு பூசிய முனிவர். உள்ளும் புறமும் தூய்மையாளர். மும்மலத்தை நீறுபடுத்தி விளங்கு கின்றவர்.

இவர்கள் அணியும் வெண்ணீறு கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம் என மூன்று வகைப்படும். இவ்வெண்ணீற்றைச் சிவபெருமான் திருமுன்னும், தீயின் முன்னும். ஆசிரியர் முன்னும் அணிதல் ஆகாது. இத்தகைய சிறப்புமிக்க திருநீற்றை முப்போதும் பூசி சிவனாரை வழிபட்டுப் புனிதமுற்றோர் ஏனையோரால் பணிதற்குரியோர் ஆவர்.

29. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

சேர் சோழ பாண்டிய நாடுகளிலன்றிப் பிறநாடுகளில் தோன்றிய சிவனடியார்களும், திருத்தொண்டத் தொகையில் வந்துள்ள அடியார்களுக்கு முன்னும் பின்னும் சிவனாரடியை வழிபடுவோரும் அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தவர்கள் ஆவர்.

30. நெஞ்சில் நிறுவிய திருக்கோயில்

தொண்டை நாட்டில் திருநின்ற ஊரில் மறையவர் மரபில் தோன்றியவர் பூசலார் நாயனார். இவர் கலைகள் மறைகளில் வல்லவர். இவருக்குச் சிந்தையெல்லாம் சிவபிரான் நினைவே. இறைவர் திருத்தொண்டு செய்வதையே தம் செயலாகக் கொண்டவர். அவர் அடியார்கள் விரும்புவதை மனமுவந்து அளித்து மகிழ்ச்சி கொள்வார்.

இவருக்குத் திருக்கோயில் ஒன்று எழுப்ப எண்ணம் எழுந்தது. பணம் வேண்டுமே! அதற்காக முயற்சிகள் பல செய்தார். பொருள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. வருந்தித் தளர்ந்தார். மனத்திலே கோயில் எழுப்ப முனைந்தார். அவர் அவ்வாறு உருவாக்கிய கோயில் வெண்குதை தீட்டப்பெற்ற மதில், பொய்கைகிணறு ஆகிய உறுப்புகள், பெற்றுச் சிறப்பாக ஒளிர்ந்தது. இவ்வாறு கட்டிய மனக்கோயிலில் இறைவரை எழுந்தருளப் பண்ண நாளும் நிச்சயித்தார்.

இந்நாளில் பல்லவராகிய காடவ மன்னர் கச்சி யிலே ஒரு கற்கோயில் கட்டி முடித்தார். இக்கோயிலில் இறைவரை எழுந்தருள்விக்க நாளும் குறிக்கப்பட்டது. காடவர் குறித்த நாளுக்கு முன்னாள் முக்கண் பெருமான் அவர் கனவிலே தோன்றி, “நாளை நாம் திருநின்ற ஊர் பூசலன்பன் கோயிலில் புகுவோம். நீ பின்னொரு நாளில் வைத்துக் கொள்க” என மொழிந் தருளினார்.

விழித்தெழுந்த மன்னவர் பூசலாரைக் காண விரும்பினார். திருநின்றவூர் வந்து அங்குள்ளவர் களிடம், “பூசலார் கட்டிய கோயில் எங்குளது?” என வினவினார்.

“அவர் கோயில் எதுவும் கட்டவில்லையே!” என்று பதிலளித்தார்கள் அவர்கள்.

வியப்படைந்த மன்னர் அங்குள்ள அந்தணரை அழைத்து பூசலார் இல்லம் தெரிந்துகொண்டு அங்கே சென்றார். பூசலார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். பின்னர் அவரிடம் மன்னர், “தாங்கள் கட்டிய கோயில் எங்கே உள்ளது? அக்கோயிலில் இன்று எம்பெருமான் முக்கண்ணரை எழுந்தருள்விக்க நன்னாள் கொண்டாட் களாம். எம்பெருமான் இதை எனக்கு அறிவித் தருளினார். இப்பேறு பெற்ற தங்களை வணங்க வந்தேன்” என்று கூறினார்.

மன்னர் உரை கேட்ட பூசலார் மருட்சி கொண்டார். “என்னையும் ஒரு பொருளாக எண்ணியே சிவபெருமான் அவ்வாறு அருளினார். அக்கோயில்

நான் மனத்தில் உருவாக்கிய கோயிலாகத்தான் இருக்க வேண்டும்'' என்று சொல்லிக் கோயில் கட்டிய விதத்தையும் தெரிவித்தார்.

மன்னர் நாயனாரின் ஆர்வத்தையும் அன்புள்ளத்தையும் உணர்ந்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து அவரடி வீழ்ந்து மீண்டும் வணங்கினார். பின்னர் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

பூசலார் அன்பால் தம் உள்ளத்தில் உருவாக்கிய கோயிலிலே சிவபெருமானை வழிபட்டு அவர் திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

பொருளால் கட்டிய கோயிலினும் அன்பால் கட்டிய கோயிலுக்கே ஆண்டவன் முன்னுரிமை கொடுத்ததனைப் பூசலார் வரலாறு விளக்குகிறது.

31. சைவம் காத்த தமிழரசி

சோழர் குலக்கொழுந்தாய்த் தோன்றியவர் மங்கையர்க்கரசியார். நின்றசீர் நெடுமாற நாயனாரின் மனைவியாய் வாய்த்தவர். இவருக்குச் சைவத்தில் ஆழமான பற்று.

மன்னர் சமண சமயத்தைத் தழுவியபோது நாட்டில் சைவத்தின் நிலை தளர்ந்தது. சமணர் எல்லாத்துறைகளிலும் தங்கள் ஆதிக்கத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தனர். இந்நிலை கண்டு அரசி மங்கையர்க்கரசியாரும் அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் மிகக் கவலை கொண்டனர். சைவத்தை மீண்டும் உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவர வழி தேடிக்கொண்டிருந்தனர். திருஞான சம்பந்தப் பெருமானை அழைத்து வந்து இவர்கள் சைவத்தைப் புதுப்பிக்க எண்ணினர். அரசியார் இசைவுப்படி அமைச்சர் குலச்சிறையார் ஞான சம்பந்தப் பெருமானிடம் திறன்மிக்க தூதுவர்களை அனுப்பி வைத்தார். அவர்கள் சம்பந்தரிடம் நாட்டில் சைவத்தின் சீர்கெட்ட நிலையைக் கூறி, அரசியாரும் அமைச்சரும் அவரைப் பாண்டி நாட்டில் எழுந்தருளி

திருநீற்றொளியைப் பரப்பியருள வேண்டிக்
கொண்டதைத் தெரிவித்தனர். அவரும் இதற்கிசைந்து
பாண்டிநாடு எழுந்தருளினார்.

பாண்டிநாடு வந்த ஞானசம்பந்தப் பெருமான்
அரசர் வெப்பு நோயைத் தீர்த்தார். பின்னர்
சமணர்களை வாதில் வென்றார். மீண்டும் அங்கு
சைவத்தை நிலை நிறுத்தினார்.

மங்கையர்க்கரசியார் பாலறாவாயர் அருளால்
தமது கணவரின் கூனை நீக்கி நெருமாறன் ஆக்கினார்.
அப்பெருமானால் பதிகத்தில் சிறப்பிக்கப் பெற்றார்.
இவர் தம் கணவருக்குச் சைவ வழித் துணையாய்
நின்று எங்கும் திருநீற்றொளியைப் பரப்பினார்.

சைவநெறி பரப்பித் தம் கணவரின் கூன் நிமிர்த்து,
அவருக்கு வழிகாட்டியாய் நின்ற மங்கையர்க்கரசியார்
வரலாறு, தமிழகத்துப் பெண் குலப் பெருமையை
விளக்குவதன்றோ!

32. அடியார்களின் நேசர்

பழமை சான்ற நகர் காம்பீலி. இங்கு அறுவையர் மரபில் தோன்றியவர் நேசனார். இவர் அக்குலத்தின் தீபமாய்த் திகழ்ந்தவர். செய்யுந் தொழிலைச் சிறப்புறச் செய்தவர்.

இவர் எந்நேரமும் முக்கண்ணர் நினைவிலேயே மூழ்கி இருப்பார். அவரடியைச் சிந்தித்து அஞ்செழுத் தோதுவார். சிவனடியார்களுக்குக் கீளும் கோவணமும் ஆடையும் நெய்து உதவுவார்.

இதுவே தம் கடமையெனக் கருதினார்.

இவ்வாறு இவர் திருத்தொண்டுகள் செய்து சிவனார் திருவடி அடையும் பேறு பெற்றார்.

33. சிவனருளால் புவியரசாய்ப் பிறந்தவர்

காவிரியாற்றின் பக்கம் சந்திர தீர்த்தம் என்ற ஒரு பொய்கை உண்டு. இதன் அருகேயுள்ள வனத்தில் ஒரு வெண்ணாவல் மரத்தடியில் சிவலிங்கம் ஒன்றிருந்தது. வனத்திலுள்ள வெள்ளானை ஒன்று நீரும் மலரும் கொண்டு இச்சிவலிங்கத்தை வழிபட்டு வந்தது. இதனால் இவ்விடத்துக்குத் திருவானைக்கா என்று பெயர் ஏற்பட்டது.

அங்கே ஒரு சிலந்தியும் இருந்தது. இது சிவலிங்கத்தின் மேல் சருகு உதிர்வதைத் தடைசெய்யும் பொருட்டுத் தன் வாயால் வலை பின்னியது. வழிபட வந்த யானை, மேற்கட்டில் வலையைக் கண்டு அது குற்றமெனக் கருதித் தன் துதிக்கையால் அதை அழித்தது. சிலந்தி மீண்டும் வலை பின்னவே யானை அதையும் அறுத்து அழித்தது. சிலந்தி கோபத்தால் பொங்கி யானையின் துதிக்கையினுள் புகுந்து கடித்தது. அதைத் தாங்க இயலாத யானை கீழே வீழ்ந்து துதிக்கையை நிலத்தில் மோதி இறந்தது. அந்த

மோதலில் துதிக்கையினுள் இருந்த சிலந்தியும் மடிந்தது. சிவபெருமான் வெள்ளானைக்குச் சிவப் பேறு அளித்தார். சிலந்தியை மண்ணுலகில் சோழர் மரபில் பிறக்க அருள் செய்தார்.

சோழ அரசரான சுபதேவர்க்கும் அவர் மனைவியார் கமலவதிக்கும் அச்சிலந்தி அருமகவாகக் கருவாயிற்று. குழந்தை பிறக்கு முன் காலக் கணிதர், "பிள்ளை இன்னும் ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறக்குமாயின் அது இம் மூவுலகையும் ஆளும்" என்றனர்.

இம்மொழி கேட்ட அரசியார், "என் குழந்தை ஒரு நாழிகை கழித்தே பிறக்கட்டும். என்னைத் தலை கீழாகக் கட்டிவிடுங்கள்" என்று கூறவும் அவ்வாறே செய்யப்பட்டது. எனவே ஒரு நாழிகை காலம் கழிந்து பிறந்த அப்பிள்ளை, சிவந்த கண்களை உடையதாய் இருந்தது. கமலவதியார் குழந்தையைப் பார்த்து "என் கோச்செங்கண்ணானே" என் அன்பால் அழைத்ததுமே உயிர் நீத்தார்.

சுபதேவர் அருமைப் பிள்ளை கோச்செங்கண்ணானை அன்போடு வளர்த்தார். தக்க பருவம் வந்ததும் அவர் மகனுக்கு முடி சூட்டினார். பின்னர் துறவில் ஈடுபட்டு இறைவரடி சேர்ந்தார்.

முன்னைய உணர்வோடு பிறந்த கோச்செங்கண்ணனார் அரியணை ஏறியதும், தாம் திருவருள் பெற்ற திருவானைக்கா சென்றார். அங்கு இறைவர்க்குத் திருக்கோயில் எழுப்பினார். அங்கு நின்ற

வெண்ணாவல் மரத்துக்குப் பாதுகாப்பு அளித்தார். அமைச்சர்களைக் கொண்டு நாடெங்கும் பிறைகுடிய பெருமானுக்குத் திருக்கோயில் கட்டுவித்தார். அவை களுக்கு அவரால் அறக்கட்டளைகளும் ஏற்படுத்தப் பட்டன.

கோச்செங்கண் சோழநாயனார் தில்லை சென்று கூத்தப்பெருமானை வழிபட்டார். அங்கே தில்லை வாழ் அந்தணர்களுக்குக் குடியிருப்பு இல்லங்கள் அவரால் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டன. அவர் களுக்குத் தேவைப்பட்ட உதவிகளையும் அவர் செய்து கொடுத்தார்.

காலக்கணிதர் சொல்லியவாறே கோச்செங்கண் சோழநாயனார் உலகைத் தம் குடைக்கீழ் நிறுத்தி மக்களைத் தம் வழியாகக் காத்து ஆட்சி நடத்தினார். பிறைகுடிய பெருமானிடம் சிந்தை தோய்ந்து திருத் தொண்டுகள் பல செய்து இவர் நீண்டகாலம் நிறை வாழ்வு வாழ்ந்து சிவனார் சேவடி சேர்ந்தார்.

இறைவரை நினைந்து தொண்டால் வழிபட்ட பிராணிகளும் உயர்நிலை பெற்றதைக் கோச்செங் கண்ணநாயனாரின் இவ்வரலாறு தெரிவிக்கிறது.

34. யாழிசையால் இறைவரை வழிபட்டவர்

சோழ நாட்டில் சிறப்பு மிகுந்த பகுதியாகத் திகழ்ந்தது திரு எருக்கத்தம்புலியூர். இங்குத் திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாணர் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் சிவபெருமானிடம் சித்தத்தை ஈடுபடுத்தியவர். அப்பெருமான் புகழினை நாளும் தம் யாழில் இசைத்து உள்ளம் உருகிப் பாடுவார்.

இவர் சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் சென்று அங்கெல்லாம் இறைவரை வணங்கிப் பாண்டி நாடு சென்றார். அங்கு ஆலவாய் இறைவர் திருக்கோயில் வாசலில் நின்று யாழிசைத்துப் பரவினார். அன்றிரவு இறைவர் அங்குள்ள அடியார்கள் கனவில் தோன்றி, 'திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரை ஆலயத்தினுள் அழைத்து வருக' என அருளினார். பொழுது புலர்ந்ததும் அவ்வடியார்களும் இறைவர் கட்டளைப்படி திருநீலகண்டரை ஆலயத்தினுள் அழைத்துச் சென்றனர்.

இதுகண்ட திருநீலகண்டர், 'இதுவும் இறைவர் திருவுருளே' என நினைந்து வியந்து கொண்டார். இறைவர் திருமுன் நின்று இன்னிசையை யாழில் மீட்டித் தம் திருத்தொண்டைச் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அந்நேரம் அங்கு வான்குரல் ஒன்று எழுந்தது. 'தரை குளிர்ந்தால் யாழின் இசை கெடும், தரையில் பலகையை இட்டுக் கொடுக்குக!' என்று சோம சுந்தரப் பெருமான் அருளிய திருக்குரலே அது.

அடியார்கள் உடனே பொற்பலகை அமைத்துத் தரையில் இட்டனர். திருநீலகண்டர் அப்பலகையில் நின்று யாழ் மீட்டினார்.

பின்னர் இவர் திருவாலவாயைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பல திருப்பதிகளை வழிபட்டவராய் திருவாரூர் சென்றணைந்தார். அங்கு ஆலயத்தின் வாயில் முன்னே நின்று இறைவரை யாழிசைத்துப் பாடினார். இறைவர் திருவுளக் கனிவால் இவ் வாலயத்தின் வட திசையில் ஒரு திருவாசல் தோன்றியது. இறைவர் பேரருளை வியந்து யாழ்ப்பாணர் அவ்வாசல் வழியே நுழைந்து இறைவரை வணங்கித் தொழுதார். நீண்ட நாட்கள் இவர் இங்கேயே தங்கியிருந்து, இறைவர் புகழை யாழில் மீட்டிப் பரவினார்.

திருவாரூரை விடுத்து திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மேலம் பல திருப்பதிகளை வணங்கிச் சீர்காழி சென்றடைந்தார். அங்கு இவருக்குத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை தரிசிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

பெருமானார் யாழ்ப்பாணரின் இன்னிசையில் உளம் மகிழ்ந்து, தம் பாடலை யாழிலே இசைத்துக் கொள்ள இவருக்கு இசைவளித்தார். இன்னும் பிற சிறப்புக் களையும் இவருக்கு நல்கினார்.

திருநீலகண்டரும் திருஞான சம்பந்தரிடம் பேரன்பு கொண்டு இணைந்திருந்தார். இவ்வாறு இவர் நாளும் ஞானசம்பந்தப் பெருமானின் பாடல்களை யாழிலே இசைத்து, இறைவரைப் பரவி வந்தார். இறுதியில் இவர் தம் மனைவியாருடன் திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் தோன்றிய சிவசோதியில் கலந்து சிவப்பேறு பெற்றார்.

தம்மீது பக்தி கொண்ட அடியாரின் இசை இறைவருக்கு மிக உகந்தது என்பதையும் உயர்வு தாழ்வை இறைவர் விரும்புவதில்லை என்பதையும் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாரின் இவ்வரலாறு உணர்த்துகிறதல்லவா!

35. சுந்தரரின் தந்தையார்

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாறு சிறப்பு மிக்க தன்றோ! இறைவரையே தம் காதலியாரிடம் தூதாக அனுப்பும் அருட்பேறு கொண்டவராயிற்றே! இவரைப் பெற்றெடுத்த திருத்தந்தையாரே சடைய நாயனார் ஆவர். இவரது அருட்பேற்றை எவ்வாறு வியந்து கூற இயலும்? சுந்தரரைப் பக்தியால் நினைக்கும்போது அவரது தந்தையாரின் திரு நினைவும் நமக்கு ஏற்படுகின்றதன்றோ! வன்தொண்டரைப் பெற்றெடுத்த இந்த அருள் மகான் திருவடியை வாழ்த்தி வணங்குவோம். அதுவே நமக்குப் பெரும் பேற்றை நல்கும்.

36. இசை ஞானியார்

இசை ஞானியார் சடைய நாயனாரின் மனைவியார் ஆவர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பெற்றெடுத்த பெருமையினர். அக்கால சைவ வளர்ச்சிக்கும் ஆக்கத்திற்கும் உரிய சிறப்பு இவரையும் சேருமன்றோ! இவர் திருவடியை வணங்கி வாழ்த்துவோம்.

திருச்சிற்றம்பலம்